

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 267

De Goudzending

20 Cents
40 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · SINGEL 326 · AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordigere voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE GOUDZENDING.

HOOFDSTUK I.

Professor Nicholson laat van zich hooren.

Het was op een avond in het begin van de maand Mei, dat een aantal heeren gezeten waren in de groote conversatie-zaal van de Windsor-Club, die in de Oxford-Street te Londen is gelegen, en tot een der weelderigste clubs van deze wereldstad wordt gerekend.

Het weder was buitengewoon warm voor den tijd van het jaar en er waren dan ook een paar ramen opengezet, terwijl het licht boven de groote leestafel nog niet was opgestoken.

De schemering was juist begonnen te vallen.

De meeste heeren die hier aanwezig waren en allen in avondtoilet waren gekleed, hadden hun diner in de Club gebruikt, en er zouden weinig restaurants zijn aan te wijzen, waar zij voor hun geld zoo voortreffelijk zouden kunnen middagmalen, want de kok van de Windsor-Club stond bekend als een der beste van Londen.

Zij rookten nu kalm hunne sigaretten, en voerden op zachten toon een gesprek met elkander, in die weeke stemming, die volgt op een weelderig diner.

Dicht bij een der groote ramen zat een groepje van vier heeren.

Het waren Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Club, zijn secretaris Charly Brand, de voorzitter van de Club, een eerwaardige grijsaard met spierwit haar en een langen witten baard, Middleton geheel, benevens een der oudste leden van de Club, wiens naam Budge was.

Raffles No. 267.

Zij zaten allen in gemakkelijke stoelen en praatten over het laatste stuk van Bernard Shaw, dat bijzonder veel opgang had gemaakt, ofschoon de critiek er niet zeer goed over te spreken was geweest.

— Ik moet eerlijk bekennen, zeide Middleton, terwijl hij de hand door zijn weelderigen baard streek, dat de stukken van dezen socialistischen Ier mij maar matig kunnen bevallen. Dat is misschien hiervan een gevolg, dat ik nooit weet of ik hem serieus moet nemen.

— Daarmontrent zijn de geleerden het ook niet eens, mijn waarde Middleton, zeide Budge glimlachend. Ik verkeer in hetzelfde geval als gij — ook ik weet niet precies wanneer mijnheer Shaw wenscht, dat ik lach, of dat ik huil. Ik ben er overigens van overtuigd, dat de acteurs die zijn stukken ten tooneele moeten brengen, niet goed weten, hoe zij zich te gedragen hebben bij het vervullen van hun rol.

— Ik voor mij geloof, dat Bernard Shaw zeer moeilijk te begrijpen is, zeide Lord William Aberdeen, terwijl hij een dikke rookwolk uit zijn sigaret blies. Het vereischt een grondige studie om hem in al zijn paradoxen te kunnen volgen, maar ik vind dat er aan al zijn stukken steeds een mooie, groote gedachte ten grondslag ligt.

— Dat alles belet niet, dat hij de menschen niet zal kunnen verbeteren met zijn stukken, merkte Charly Brand lachend op. Het publiek gaat naar den schoow-

burg waar zij vertoond worden, om zich te verlustigen aan het vuurwerk van geestige woordspelingen en van fijne zinnen, hetwelk den geheelen avond door knettert en spat — maar zoodra het weder op straat staat, is het meestal de geheele zaak vergeten!

— Dat is jammer genoeg, zeide Lord William Aberdeen kortaf. Er zijn in vele zijner stukken dingen, die het stellig waard zijn, dat men ze ter harte neemt.

— Gij kunt gelijk hebben, mijn waarde Aberdeen, liet Middleton zich nu hooren, maar ik beken eerlijk, dat ik niet naar den schouwburg ga, gewapend met een goudschaaltje en een loup om eenige schoone waarheden in een stuk te ontdekken, maar dat ik gesticht wil worden of vermaakt zonder dat het mij zooveel inspanning kost.

Het gesprek liep nog eenigen tijd voort over dit onderwerp, maar langzamerhand verflauwde de conversatie.

Lord Aberdeen had reeds tersluiks eenige malen een blik op de prachtige pendule van wit marmer op den schoorsteenmantel geworpen, en had reeds eenige keeren een snellen blik met zijn secretaris gewisseld.

Plotseling begon Middleton weder:

— Dat is waar ook, waarde Aberdeen — ik moet je mijn verontschuldigen maken, dat ik je nog niet in kennis heb gesteld van hetgeen onze secretaris mij hedenmorgen heeft medegedeeld.

— Iets wat de Windsor-Club betreft? vroeg Lord Aberdeen.

— Ja. Het heeft op zichzelf niet veel te beteekenen, maar gij moet er toch als vice-president op de hoogte van worden gesteld. Er hebben zich namelijk twee nieuwe leden aangemeld, over wie ik gaarne uw opinie zou willen hooren, voor de algemeene ballotage plaats heeft, natuurlijk voor zoover gij hen persoonlijk kent.

— Ik zal u gaarne mijn opinie zeggen, als ik er toe in staat ben, antwoordde Lord Aberdeen.

— De een is Sir Henry Ross.

— De voorzitter van de Handelskamer, die pas van een langdurige reis in het buitenland is teruggekeerd?

— Dezelfde! Kent gij hem?

— Tamelijk goed, waarde Middleton. Ik geloof dat hij een rijk, schrander en vooral fatsoenlijk man is, wat wij Engelschen een gentleman noemen!

— Ik ben blij dat gij er zoo over denkt Mylord! riep Budge uit. Ik wil het u niet verheelen dat hij een particuliere vriend van mij is, en dat ik er op reken, dat hij met algemeene stemmen wordt aangenomen!

— In ons geval kan hij immers niet worden aange-

nomen dan met algemeene stemmen, hernam Lord Aberdeen glimlachend. Gij weet natuurlijk even goed als ik, dat een enkele zwarte kogel in de ballotage-vaas voldoende is, om een aspirant-lid te deballoteren, en dat die eenige tegenstemmer niet eens zijn naam behoeft te noemen, en nog veel minder gehouden is, om beweegreden voor zijn handelwijze op te geven!

— Gij hebt gelijk mijn waarde — de Windsor-Club is zeer streng in dit opzicht, hernam de voorzitter.

— En hoe is de naam van onzen tweeden man?

— Professor Joseph Nicholson, de bekende geleerde! Even hadden Lord William Aberdeen en zijn secretaris een bliksemsnellen blik met elkander gewisseld.

Het gelaat van zijne lordschap had zich een ondeelbaar oogenblik vertrokken, maar thans had het zijn gewone kalmte reeds weder herkregeen en op het scherp geteekend gezicht viel thans niets waar te nemen dan belangstelling.

Hij bekeek even het gloeiend einde van zijn sigaret, dat in de dalende schemering een glimworm geleck, en zeide toen langzaam:

— Joseph Nicholson? De professor in de natuur- en scheikunde? De geneesheer?

— Ja, juist! Gij hebt zijn naam waarschijnlijk meermalen gehoord?

— Dat heb ik!

— In gunstigen zin?

Lord Aberdeen antwoordde niet dadelijk.

Hij keek naar buiten neer naar het drukke gewoel van de Oxford-Street, waar reeds alle winkels en cafés hunne lichten hadden opgestoken en antwoordde toen tamelijk onverschillig:

— Hij wordt een zeer bekwaam geleerde genoemd die vooral op het gebied van de chemie eenige belangrijke ontdekkingen moet hebben gedaan.

— Kent gij hem persoonlijk?

Weer scheen de vice-president van de Windsor-Club te aarzelen.

Toen kwam het afgemeten over zijn lippen:

— Ik heb hem een paar keeren ontmoet, ten huize van een onzer leden, wiens salon pleegt open te staan voor alles wat naam heeft op het gebied van Kunsten en Wetenschappen — en als ik het mij wel herinner, ben ik bij deze gelegenheid ook aan hem voorgesteld.....

Er verscheen trek van teleurstelling op het gelaat van den voorzitter.

— Dat spijt mij, want wij hechten zeer aan uw oordeel, Mylord! Gij zijt een goed menschenkenner, en

een ballotage wordt feitelijk overbodig, zoodra gij ons iemand aanbeveelt!

Er verscheen een zonderlinge glimlach om de dunne lippen van Lord Aberdeen, die echter niet werd opgemerkt door de anderen — daartoe was het reeds te duister.

De voorzitter vervolgde terwijl hij zich tot Budge wendde:

— Gij kent hem immers ook niet?

— Alleen van naam.

— Dan zal er niets anders overblijven, dan over zijn toelating te stemmen, hernam Middleton.

Lord Aberdeen had nogmaals een blik uit het venster geworpen en vroeg nu, zonder echter veel belangstelling te verraden:

— Wanneer heeft professor Nicholson zich als lid opgegeven?

— Een paar dagen geleden.

— Motiveerde hij dat verzoek?

— Hij voerde geen andere motieven aan, dan die gewoonlijk door alle andere adspirant-leden worden te berde gebracht, antwoordde Middleton lachend. Hij

schijnt rijk te zijn — hij is ongehuwd — kortom hij wil het jonggezellenleven zoo weinig mogelijk gevoelen!

— Dat zijn inderdaad voortreffelijke redenen, antwoordde Lord Aberdeen, terwijl hij zijn sigaret in een groote kristallen aschbak wierp. Wanneer zal de ballotage plaats vinden?

— Er is morgen algemeene bestuursvergadering, en des avonds leden-vergadering. Wij kunnen dan tevens de ballotage over de beide heeren doen plaats vinden. Gij zult er toch zeker bij zijn?

— Dat hoop ik tenminste! antwoordde Lord Aberdeen!

Hij wierp nogmaals een blik op de pendule en stond op.

— Gij moet mij verontschuldigen, mijne heeren, zeide hij, maar ik moet met mijn secretaris nog een kleine bespreking houden in verband met den aankoop van een jachtterrein, dat morgen in veiling wordt gebracht, en dat ik gaarne het mijne zou noemen!

— Dan moogt gij u volstrekt niet langer ophouden, Mylord, zeide Budge lachend. Daarvoor zijn meestal zeer veel liefhebbers.

HOOFDSTUK II.

Combinaties.

Charly Brand was op zijn beurt opgestaan, en de beide heeren namen nu met een buiging afscheid.

Zij staken de conversatiezaal over, waar juist op dit oogenblik alle lichten werden ontstoken en bereikten zoo de breede gang, waarop een aantal deuren uitkwamen die tot de groote restauratie-zaal, de billiard-zaal, de bibliotheek, de speelzaal en nog eenige andere vertrekken toegang gaven.

Lord Aberdeen liep snel deze gang teneinde, met gebogen hoofd, en schijnbaar zonder acht te slaan op zijn secretaris, en opende toen een deur.

De twee heeren traden toen een fraai gemeubeld vertrek binnen.

Het was de particuliere spreekkamer van den vice-

president, waar hij op zijn gemak zijn zaken kon behandelen of vrienden kon te woord staan.

Hij sloot zorgvuldig de deur, trok er een dik gordijn voor, dat aan een koperen roede was opgehangen, en wees zijn secretaris toen zwijsend een gemakkelijken stoel aan.

Hij nam tegenover hem plaats, haalde met een langzaam gebaar zijn gouden sigaretten-koker te voorschijn, liet hem even van de eene hand in de andere glijden, nam er eindelijk een sigaret uit en stak die aan, steeds met dezelfde afgemeten gebaren, terwijl zijn doordringende grijze oogen onafgebroken op het gelaat van den jongen man tegenover hem waren gevestigd.

Wel vijf minuten bleven de twee mannen zoo zwij-

gend tegenover elkander zitten, terwijl zij blijkbaar trachtten, hun gedachten op elkanders gelaat te lezen.

Toen begon Lord Aberdeen op zachten, fluisterenden toon:

— Wat moet dat beteekenen?

Charly Brand antwoordde niet, maar trok zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op.

— Wat heeft het te beteekenen dat de Koning van de Misdaad, dat professor Nicholson, zich opgeeft als lid van de Windsor-Club?

— Ik kan het je werkelijk niet zeggen, Edward! Misschien zijn het wel de redenen, die zoeven door onzen waarden voorzitter zijn genoemd!

Lord Aberdeen fronste de wenkbrauwen.

— Houdt het mij ten goede, Charly, maar ik geloof werkelijk niet, dat dit het goede oogenblik is om te schertsen! Je moest toch ook begrijpen, dat het voor John Raffles, die hier in deze Club slechts bekend is als de Vice-Voorzitter Lord William Aberdeen, niet bepaald aangenaam is, zijn doodsvijand, professor Nicholson steeds in zijn nabijheid te hebben!

— Ik erken dat wij voorzichtiger zouden moeten worden — nog voorzichtiger dan wij nu al zijn, antwoordde de trouwe vriend van den Grooten Onbekende peinzend. Maar daar kunnen wij immers zelve veel aan doen!

— Op welke wijze?

— Door hier zoo weinig mogelijk te komen!

— Ten pleziere van dien schurk, dien moordenaar? Daar denk ik niet aan!

— Maar waar winden wij ons eigenlijk zoo over op, Edward? ging Charly voort. Morgen is er ballotage — wij hebben niets anders te doen, dan twee zwarte kogels in de vaas te laten vallen — en professor Nicholson is onherroepelijk gedeballoteerd!

Raffles antwoordde niet dadelijk.

Hij scheen in diepe gedachten verzonken te zijn.

Eindelijk hief hij het hoofd weder op en zeide op doffen toon:

— Ik weet niet of dat de juiste oplossing is! Ga zelf maar eens na. Als Nicholson met twee zwarte kogels gedeballoteerd wordt, dan zal hij niet rusten, voor hij te weten komt, van wie deze noodlottige voorwerpen afkomstig zijn! Ieder ander zou dat waarschijnlijk ook doen. Hij moet natuurlijk een of andere reden hebben om lid van onze Club te willen worden, en ik vermoed, dat die reden deze is, dat hij aldus onbelemmerd

en gemakkelijk in aanraking kan komen met personen, die hij naderhand door zijn bende zal laten overvallen — misschien wel vermoorden!

— Dat lijkt mij ook wel aannemelijk!

— Welnu, een man als Nicholson, die reeds tal van misdaden op zijn geweten heeft, waaronder van den vreeselijksten aard, ofschoon hij pas weinige maanden als opvolger van professor Shydrift aan het hoofd staat van het genootschap van den Gouden Sleutel, geeft zijn plannen niet zoo gauw op. Ik neem dus aan, dat hij tracht te ontdekken van wie die zwarte kogels afkomstig zijn, daar hij voor zichzelf de opmerking zal maken, dat de twee mannen die tegen hem stemden, om de een of andere reden zijn persoonlijke vijanden zijn. Volg je mijn redeneering?

— Ik volg ze, en erken dat ze logisch is.

— Geloof je ook niet, dat Nicholson dit ten slotte zou ontdekken, al was het misschien na maanden?

— Als ik zijn aard in aanmerking neem, dan moet ik bevestigend op die vraag antwoorden! Hij is sluw als een slang, en geduldig als een kat, en al is de stemming geheim, zoo zal hij toch vrij spoedig ontdekt hebben, wie hem dit koopje hebben geleverd!

— Dat geloof ik ook! Maar daarmee zijn wij er natuurlijk nog niet! Want nu zal Nicholson de reden willen kennen, die er iemand als Lord William Aberdeen en zijn secretaris wel toe gebracht kunnen hebben hem niet in de Club te willen opnemen, vooral daar zij hem slechts zeer vluchtig kennen! Ben je dat met me eens?

— Ik moet wel!

— En geloof je niet dat het eenigszins gevaarlijk zou zijn — ik bedoel het zoeken naar onze beweegredenen?

— Ik geloof het! In ieder geval zouden wij onze gebruikelijke voorzichtigheid in verdubbelde mate in acht moeten nemen, want de minste kleinigheid zou ons dan kunnen verraden!

— Ik ben blij dat je er ook zoo over denkt! Nicholson is van nature zeer wantrouwig, en hij weet zeer goed, dat John Raffles zich verbergt achter het mom van een of anderen rijken Londenaar, en dat hij in de meeste gevallen met een zijner vrienden samenwerkt. Het minste of geringste zou hem aan onze hielen doen kleven als een speurhond aan het wild, en als eenmaal zijn wantrouwen was gaande gemaakt, zou hij ons niet loslaten, tot hij zeker wist dat zijn verdenking volkomen ongegrond was — of dat hij goed had gezien!

— Ik vrees dat je gelijk hebt, Charly — maar wat zullen wij er aan doen?

— Heel eenvoudig — wij zullen hem als lid aannemen!

Charly keek Raffles eenigen tijd met groote oogen aan.

— Meen je dat? vroeg hij eindelijk.

— Ik meen het. Het is de beste wijze om hem betrekkelijk onschadelijk te maken!

— Maar, Edward, als je den man hier binnen laat, dan laat je den wolf in de schaapskooi, dan bindt je de kat op het spek! Dan ben je misschien zelf oorzaak, dat de Koning van de Misdaad groote onheilen aanricht.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat kunnen wij voorkomen door zelf een oog in het zeil te houden! Want nu zijn de rollen omgekeerd! Nu weet Nicholson niet, en kan hij niet weten, wie wij zijn, hij kan het eene lid niet meer wantrouwen dan het andere, en hij heeft volstrekt geen redenen, om juist ons te vereeren met zijn bijzondere belangstelling!

— Kun je je voorstellen, wat hij van plan is?

— Ik heb er niet het flauwste idee van, daar kom ik rond voor uit. Maar dat hij iets kwaads in den zin heeft, kan dunkt mij niet aan twijfel onderhevig zijn. Een man als hij, die een groot gedeelte van zijn tijd besteedt aan onderzoekingen op allerlei gebied — en zelfs aan lessen aan de Universiteit — die wordt geen lid van een club als de onze, waar hoofdzakelijk schatrijke leegloopers, sportmaniakken, en adellijke hanzen, die met hun tijd letterlijk geen weg weten, een onderdak zoeken — misschien op twee uitzonderingen na! voegde hij er glimlachend aan toe. Neen — hier schuilt wat achter! En ik zal niet rusten voor ik zijn bedoelingen doorgrond! Misschien biedt zich hier wel de gelegenheid aan, waarnaar ik zoolang gezocht heb, om dezen ellendeling onschadelijk te maken! Oefende hij een beroep uit als het mijne — paste hij mijn werkwijze toe — gebruikte hij zijn geld als ik — zeer waarschijnlijk zou ik hem geen stroobreed in den weg leggen, maar hij is een sluipmoordenaar — hij is een boosdoener, die vruchteloos zijns gelijks zoekt, en die, op welke wijze weet ik niet, met Nero naverwant moet zijn.

— Wat ben je van plan? Ik bedoel — heb je soms concrete plannen?

— Mijn plan bestaat uitsluitend hieruit, den schurk in den eersten tijd te laten „posten”, om een stakings-term te gebruiken! Wij zullen beiden iets voor de goede zaak moeten overhebben, en het wild stap voor stap moeten volgen — nu eens in deze, dan weer in gene vermomming! Het is duidelijk, dat hij iets in het schild voert, en als wij slechts wat geduld hebben, moeten wij dat ten slotte wel ontdekken.

— En als wij het ontdekt hebben?

— Dan zullen wij onze netten spannen — en ik hoop van harte, dat zij ditmaal zoogoed gesteld zullen zijn, dat onze man niet meer zal kunnen ontsnappen, en dat ik hem zijn gerechte straf zal kunnen doen ondergaan, zonder zelf in al te nauwe aanraking met de politie te komen — een ordinaire instelling, waaraan ik een vreeselijken hekel heb!

— Er is een ding, dat ik nog steeds niet begrijp, Edward! zeide Charly hoofdschuddend.

— Mag ik het weten?

— Zeker.

— Ik begrijp niet, waarom je niet regelrecht naar het huis van Nicholson in de Victoria-Street gaat, met een uitmuntende revolver in je zak, dit voorwerp tegen zijn slaap zet, en den trekker overhaalt! De bandiet heeft het duizendvoudig aan je verdiend!

— Dat laatste zal ik niet tegenspreken, en je zult je trouwens wel herinneren dat ik reeds bij enkele gelegenheden een tweegevecht op leven en dood met Nicholson heb gestreden! Maar dat is nog iets anders, dan iemand in koelen bloede en met voorbedachte rade neerschieten, mijn jongen! Kom, beken maar eerlijk dat je daar ook niet aan denkt, en dat je je door je woede laat meeslepen.

— Misschien! Ik wil je echter wel zeggen, dat het mij groote moeite kost om dat werkje niet zelf op te knappen! En als ik het gedaan had, en de politie wist wien ik het levenslicht had uitgeblazen — dan zou geen enkele rechter in geheel Londen er ook maar een seconde aan denken om mij te veroordeelen!

— Dat zullen wij toch maar liever niet afwachten, beste Charly, zeide Raffles lakoniek. Kom ik Nicholson nogmaals op mijn weg tegen, en wij beiden zijn gewapend, dan is het wat anders!

Raffles was opgestaan, en liep met de handen op den rug eenige malen het vertrek op en neer.

Toen stond hij weder voor Charly stil en zeide:

— Het blijft dus afgesproken. Wij zullen in ieder geval de zwarte kogels niet in de vaas doen

— Doet een ander het, zooveel te beter, maar daarop moeten wij maar niet al te vast rekenen, want wie kent professor Nicholon? Wie zou mij gelooven, als ik zonder deugdelijke bewijzen durf te zeggen, dat deze geleerde, wiens wetenschap en kennis zoo bijzonder groot is, van de misdaad een waren hartstocht heeft gemaakt en tot de gevaarlijkste boosdoeners moet worden gerekend, welke Engeland ja, geheel Europa in de laatste halve eeuw heeft gekend?

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Wij zeggen dus, dat wij aanstonds na de ballotage aan het werk gaan. Wij zullen den arbeid eerlijk verdeelen — en ik hoop dat hij spoedig tot eenig resultaat moge leiden. En ga nu mee, want het wordt hoog tijd voor de opera!

De beide vrienden verlieten het vertrek, lieten zich in de vestiaire hun goed geven, reden in de prachtig blauw gelakte auto, die was voor komen rijden, naar Tannhäuser — alsof er geen Windsor-Club, geen ballotage, en vooral geen professor Nicholson bestond!

HOOFDSTUK III.

Het eerste spoor.

De ballotage had plaats gehad.

Zooals Raffles wel gevreesd had, was er geen enkele andere onder de leden, die aanleiding had kunnen vinden om tegen de toelating van professor Nicholson te stemmen.

En zoo werd dus stellig een van de grootste misdadigers van zijn tijd, een man van verfijnde wreedheid, en die het bevel voerde over een geheel leger van boosdoeners, tot lid aangenomen van een der rijkste clubs van Londen, waar men het lidmaatschap met een paar honderd pond sterling per jaar moest betalen!

Raffles had zich aanstonds aan het werk gezet, nadat deze aanneming een feit was geworden.

Reeds den volgenden dag vermomde hij en Charly zich in de prachtige villa, welke Lord William Aberdeen aan de Regent-Street bewoonde, en verlieten deze door het park, dat zich achter het fraaie heerenhuis uitstrekte en door een kleine tuinpoort, die op een zijstraat uitkwam, waar zich nooit iemand vertoonde.

Zij waren reeds lang op de hoogte van de gewone lesuren van den professor en wisten wanneer hij zich op de Universiteit moest bevinden.

Zij wachtten hem op aan het reusachtige gebouw en gingen hem na, zoodra hij het verliet.

Zij volgden hem tot aan zijn woning, zagen hem daar

binnen gaan en bleven rustig in de buurt wachten tot zij hem er weder zagen uitkomen.

Zoo verliep de eerste dag.

De beide vrienden waren niet steeds samen, maar traden meestal afzonderlijk op.

Des avonds vonden zij elkander weder terug in de bibliotheekzaal van de villa, maar zij konden elkander weinig nieuws mededeelen.

Nicholson was dien dag eenmaal naar de Windsor-club geweest, hij had met een anderen professor in het Carlton-hotel geluncht, en met een paar vrienden in het Cecil-hotel gedineerd, hij was gedurende zijn spreekuur thuis geweest, en had in dien tijd zeven patiënten ontvangen, hij was 's avonds naar het Hypodrome-theater gegaan en om half twaalf weder naar huis teruggekeerd.

Charly, die den „nachtdienst" had, had nog bijna anderhalf uur gewacht, maar de professor had zich blijkbaar ter ruste begeven.

Den volgenden dag herhaalden Raffles en Charly hun achtervolging, thans in een andere vermomming — maar met niet meer succes dan den vorigen dag.

Als Nicholson iets van plan mocht zijn, dan wist hij het goed verborgen te houden, want hij gedroeg zich, zooals men van een professor in de natuurkunde niet anders kon verwachten.

De derde en de vierde dag leverden evenmin resultaat op.

Het was tamelijk laat in den nacht van den vierden dag, toen Raffles en Charly weder tegenover elkander zaten, thans in de fraai gemeubelde rookkamer van het prachtige heerenhuis.

— Kom je niet langzamerhand tot de gevolgtrekking, beste Edward, dat je je vergist? vroeg Charly. Ik kan niet inzien, dat we tot dusverre eenige aanleiding hebben om wantrouwend te zijn!

Raffles haalde de schouders op.

— Ik houd vol, dat hij iets in zijn schild voert!

— Maar dan moeten wij op de Windsor-Club zoeken! riep Charly uit. Dan moeten wij daar onze oogen goed openzetten, want anders vrees ik, dat wij onzen tijd eenvoudig verliezen!

— Dat heb ik al gedaan, Charly. Het was een heel werk, hetgeen ik trouwens nog lang niet heb volbracht, om op de lijst van onze ruim vijfhonderd leden na te gaan, op wien Nicholson het voorzien heeft! De leden zijn allen zeer rijk, op weinige uitzonderingen na, en het is dus moeilijk te zeggen, wie de meester zich tot slachtoffer heeft uitgekozen.

— Zou het niet mogelijk zijn, dat Nicholson bij deze gelegenheid niets zelf doet, maar alles aan zijn handlangers heeft opgedragen?

— Dat komt mij niet zeer waarschijnlijk voor. Ten eerste is Nicholson zeer ijdel, en wil hij, evenals zijn voorganger professor Shydrift, alle aanslagen zelf beraamen, en ten tweede heeft hij, in de oogen van de bende-chefs, nog eenige flaters goed te maken — waarin ik voor een niet gering deel aandeel heb gehad!

Charly antwoordde niet, en de beide vrienden verzonken in gepeins.

Wat Raffles betreft, hij was er bij zichzelf van overtuigd, dat Nicholson een of anderen aanslag beraamde.

Zij begaven zich tamelijk vroeg ter ruste, in de hoop, dat de nacht raad zou brengen.

In die hoop kwamen zij echter bedrogen uit, want den volgenden morgen waren zij nog even ver!

Maar het toeval zou ook ditmaal den beiden mannen ter hulp komen!

Den volgenden dag omstreeks elf uur bevonden de beide vrienden zich in een der bovenste vertrekken van het heerenhuis, dat zich onmiddellijk onder het dak bevond.

Het eigenaardige van dit vertrek was, dat het dak

geheel uit glas bestond, en bovendien terzijde kon worden geschoven.

In het midden van dit vertrek, dat ongeveer vier meter in het vierkant was, bevond zich een eigenaardig toestel, dat er eenigszins uitzag als een reusachtige microscoop, met dit verschil evenwel, dat men niet in een buis neerzag, maar op een schuin geplaatsten spiegel.

Het was een periscoop van Raffles' vinding.

Door een vernuftig stelsel van sterk vergrootende lenzen en spiegels, was het mogelijk, rustig in een stoel gezeten, een zeer groot gedeelte van Londen te overzien met al zijn straten en pleinen.

Had men eenmaal, door aan een hefboom het toestel rond te draaien, een bepaalde straat of een plein in den spiegel geprojecteerd weten te krijgen, dan was het mogelijk, door middel van een zeer sterk vergrootenden verrekijker, de personen, die in een straat op vijf kilometer afstand liepen, duidelijk te herkennen.

Het was hierbij een gelukkige omstandigheid, dat de Regentstreet op een der hoogste gedeelten van Londen ligt, en dat men van het dak van het huis van Lord William Aberdeen af een zeer groot gedeelte van de stad kon overzien.

Overigens bevond zich in het vertrek slechts weinig meubilair — een rustbank, eenige gemakkelijke rieten stoelen, een rooktafeltje en een klein kastje met boeken.

Menigmaal vermaakten de beide vrienden er zich mede, met de lift naar dit vertrekje te gaan en van het eigenaardige schouwspel te genieten, dat de geweldige groote spiegel hun bood, die ruim twee meter in doorsnede mat, en die toch zoo gemakkelijk te hanteren was als een dessertschaaltje.

Zij hadden dien morgen besloten de blijkbaar nuttelooze achtervolging van professor Nicholson voorloopig op te geven, en zich nu naar de observatiekamer te begeven, zooals zij dit vertrek genoemd hadden.

Raffles stelde den spiegel, nadat het glazen dak terzijde was geschoven, en de periscoop eenigszins was opgedraaid, en daarop namen de beide vrienden in een der gemakkelijke stoelen plaats en vermeiden zich in het merkwaardige schouwspel.

Het was een zeer grappig gezicht, een groot stuk van de City, tot aan de St. Paul-kerk toe, in het spiegelende oppervlak weerkaatst te zien, en de menschen, autobussen, vrachtwagens van allerlei aard en andere voertuigen niet veel grooter dan een speldeknop te zien heen en weer bewegen.

— Ik zie hier juist het huis van ons medelid Airedale, zeide Charly, terwijl hij zich gemakkelijk achterover in zijn stoel vleide.

— Van den bankier?

— Juist! Hij heeft een buitengewoon groot huis van natuursteen laten bouwen aan de Queen Anna Street, zooals je weet, en dat is in den spiegel duidelijk te zien.

Raffles zocht even in het warnet van straten en pleinen, niet grooter dan een kinderspeelgoeddoos, en riep toen uit:

— Ja — nu zie ik het ook! Het gebouw mag groot zijn, maar mooi is het niet! Maar wat is dat nu?

Raffles was opgestaan en bracht snel een prisma-kijker ter hoogte van zijn oog.

Hij staarde er eenigen tijd ingespannen door en liet toen een zacht fluitend geluid hooren, dat Charly aandachtig deed opzien.

— Wat is er te doen? vroeg de jonge man verbaasd. Er is toch geen brand in zijn huis uitgebroken?

— Neen, dat niet bepaald — maar toch zou ik het volstrekt niet onmogelijk vinden, als er op andere wijze gevaar dreigde voor dat huis — en wel in den vorm van onzen waarden doodsvijand professor Nicholson!

— Hoe bedoel je dat in 's hemelsnaam?

— Heel eenvoudig — ik meende zoeven de auto van professor Nicholson te herkennen, die voor het bankgebouw stilhield — en ik was gelukkig vlug genoeg met den verrekijker, om mij te overtuigen, dat ik goed gezien had! Professor Nicholson is zoeven uitgestapt en het bankgebouw van Airedale binnengegaan? Kom, er is geen oogenblik te verliezen!

Raffles was opgestaan, en had snel het groote raam

door middel van een kettingwerk weder dichtgeschoven, na den periscoop omlaag te hebben gedraaid.

— Wat wil je doen? vroeg Charly.

— Ik wil aanstonds naar de woning van professor Nicholson!

— Wat wil je daar in 's hemelsnaam uitvoeren?

— Een poging doen om tijdens zijn afwezigheid achter zijn geheim te komen!

— Als Lord William toch niet, hoop ik?

— Natuurlijk niet! Dan kon ik evengoed aanstonds naar hoofdinspecteur Baxter van Scotland gaan en hem zeggen: „Hier ben ik, mijnheer Baxter — sta me toe, dat ik mij even aan u presenteer. Ik ben Lord Lister, ook geheeten John Raffles, naar wien ge reeds eenige jaren zoekt, en op wiens arrestatie een prijs van duizend pond sterling is gesteld!” Je ziet zeker zelf wel in, dat dat niet gaat! En nu genoeg gepraat — laten wij ons aanstonds gaan vermommen.

De beide mannen daalden met de lift tot aan de eerste verdieping, waar zich de slaapkamers bevonden, en staken zich daar vliegensvlug in een vermomming.

Zij zagen er nu uit als provincialen, die zich mooi hadden aangekleed om een reis naar Londen te ondernemen — geheel in het zwart, met een gekleede jas aan, een pantalon die een weinig te kort was, witte sokken, en een hoogen hoed van een halve eeuw terug.

De verkleeding had zeker geen tien minuten geduurd!

De beide vrienden snelden door het park, na den kleinen tuin doorgegaan te zijn, en bevonden zich een oogenblik later op straat, waar zij dadelijk een huurauto aanriepen, die hen binnen eenige minuten voor het huis van professor Nicholson in de Cromwell Street afzette.

HOOFDSTUK IV.

In het hol van den leeuw.

Op hun schellen werd hun de deur geopend door een ouden bediende met een tamelijk onnoozel gezicht, van wien men gerust kon aannemen, dat hij volstrekt niets afwist van den eigenlijken aard van zijn meester.

— Is de professor thuis, vriend? vroeg Raffles, terwijl hij tegelijkertijd reeds binnentrad.

— Neen, mijnheer! Het is thans niet het spreekuur van den professor.

De zoogenaamde provinciaal trok een bedenkelijk gezicht.

— Is het soms al achter den rug?

— Neen, mijnheer — het begint over een half uur!

— O, dan zullen wij zoolang wachten! riep Raffles verheugd uit. Wij komen heelemaal uit Dundee om professor Nicholson te raadplegen voor een ziekte van mijn broeder, dien gij hier ziet. En het zou mij zeer onaangenaam zijn, als ik onverrichterzake weer zou moeten terugkeeren, terwijl ik bepaald morgen weder terug moet zijn.

Zonder het antwoord van den bediende af te wachten, was Raffles kalm binnengetreden.

De beide vrienden bevonden zich nu in de vestibule van het huis, waarvan zij de inrichting reeds tamelijk goed kenden, doordat zij er reeds eenige malen in deze of gene vormomming waren geweest, ook reeds tijdens het leven van professor Shydrift, die het aan Nicholson had nagelaten, maar welks geheimen zij toch lang niet allen doorgrond hadden.

Onwillekeurig beving Charly een huivering, toen hij den voet weder zette in het huis, dat hem ruim een jaar geleden reeds eenmaal bijna tot graf had gestrekt.

Raffles echter scheen zich echter om dergelijke aandoeningen in het geheel niet te bekommeren.

Hij was kalm voortgelopen, zonder schijnbaar acht te slaan op den bediende, die waarschijnlijk nog zelden zulk een brutalen patiënt in het huis van zijn beroemden meester gezien had.

Eindelijk zeide de man:

— Ik weet niet, of mijn meester dat wel zal goedkeuren, mijnheer!

— Daar ben ik zeker van, vriend! antwoordde Raffles bedaard. Breng ons maar naar de wachtkamer, alsjeblieft — en hier heb je een goede fooi!

En met deze woorden drukte Raffles den verbouwerenden man een shilling in de hand.

De bediende overwoog, terwijl hij een minachtenden blik op het geldstuk in zijn handpalm wierp, dat de provinciaal in het geheel niet wist hoe het behoorde en ging hen toen schouderophalend voor, een breede trap op, die uitliep op een galerij, die zich over de geheele breedte van de vestibule uitstreckte.

Hij stond stil voor een deur, waarop een bordje hing met het opschrift „wachtkamer” en liet de beide bezoekers binnen.

— Ziezoo, nu zijn wij tenminste de eersten! riep Charly met een lachje van voldoening uit, terwijl hij binnentrad.

Het volgende oogenblik viel de deur achter de beide mannen toe.

Zij wachtten, totdat de sleepende voetstappen van den bediende waren weggestorven, en wierpen toen een blik om zich heen.

Zij kenden deze kamer, waarin zij zich langen tijd geleden reeds eenmaal onder andere omstandigheden hadden bevonden.

Het was hetzelfde, met zware meubels gemeubileerde, tamelijk donkere vertrek, dat zijn licht slechts door een enkel raam ontving, het was nog hetzelfde verkleurde vloerkleed — het waren nog dezelfde oudwetsche staalgravures in zwarte lijsten aan den wand.

Maar Raffles verloor niet veel tijd met het beschouwen van deze dingen.

— Dat is de deur naar zijn werkkamer! fluisterde hij, terwijl hij op een eikenhouten deur wees in een hoek van het vertrek, dicht bij den buitenmuur.

— Stel je eens voor, dat hij toch thuis is, Edward! zeide Charly waarschuwend op zachten toon.

— Neen. Daarvoor zag die bediende er te dom uit. Hij zei, dat zijn meester er niet was, en ik geloof ook niet, dat Nicholson zoo spoedig van het bank-

gebouw al terug kan zijn! Kom, wij moeten ons haasten!

Raffles trad op de deur toe en draaide de kruk om.

Hij mompelde ongeduldig iets voor zich heen.

— Dicht? vroeg Charly.

Raffles knikte, zonder te antwoorden.

Hij bedacht zich geen seconde, maar stak de hand in zijn zak en haalde er een klein bosje loopers uit.

— Wat ga je doen? vroeg Charly verschrikt.

— De vraag is vrijwel overbodig, Charly, antwoordde Raffles met een spottend lachje. Je ziet, dat ik loopers in mijn handen heb, en meestal dienen deze voorwerpen om een gesloten deur te openen.

Hij voegde de daad bij het woord en dadelijk daarop knarste een der loopers in het slot.

Eenige seconden verliepen — Raffles draaide nogmaals aan de kruk — de deur ging langzaam open....

De Groote Onbekende was een zeer voorzichtig man, en daarom had hij zijn bos loopers verruild tegen een deugdelijke revolver, die hem in het aangrenzende vertrek voorging en hem als het ware aandiende.

De voorzorgsmaatregel was echter overbodig, want het vertrek was verlaten.

Daar stond het machtige ouderwetsche schrijfbureau, met den zwaren leunstoel er achter, daar stond het huiveringwekkende geraamte op zijn zwart voetstuk, daar stonden de geweldige boekenkasten, die bijna tot aan de zoldering reikten, en daar waren ook de kasten met verschillende preparaten, flesschen en chirurgische instrumenten.

Raffles herkende dit alles met een oogopslag.

Al deze voorwerpen waren het eigendom geweest van professor Shydrift, en zijn opvolger en vertrouwde had er zich niet van willen ontdoen.

Raffles wenkte Charly, die eenigszins aarzelend was achtergebleven, en juist op dat oogenblik ging in de spreekkamer de telefoon over, die op het schrijfbureau stond.

Raffles bedacht zich geen seconde.

Met een paar sprongen was hij bij het toestel, nam het van de haak en bracht het aan zijn oor.

Hij maakte de stem van professor Nicholson zoo goed mogelijk na, toen hij in het toestel riep:

— Hallo!

Charly keek vol aandacht naar het gelaat van zijn vriend, teneinde daar zoo mogelijk op te lezen wat er in hem omging.

Het gelaat van Raffles teekende echter niets dan verbazing en tevens eenig ongeduld.

Toen hoorde Charly hem zeggen:

— Herhaal het nog eens! Wacht — ik zal het noemen.

Raffles haalde snel een blocnote uit zijn zak, greep zijn gouden potloodje en maakte zich gereed om te schrijven:

— Geef nu nog eens op! beval hij.

En toen vernam Charly de woorden:

— A — 5 — 17 — Z — V. Nog iets? Overigens alles in orde? Het is goed!

Charly had vol verbazing toegeluisterd.

Hij zag, hoe Raffles het toestel weer weglegde en de zonderlinge boodschap nog eens nalas, waarop hij zijn blocnote in zijn zak liet glijden.

— Wat duivel, moet dat beteekenen? riep Charly uit, luider dan in de gegeven omstandigheden wel raadzaam was. Wat wil dat zeggen? Ik gaf er heel wat om als ik.....

Maar verder kwam hij niet.

Hij had Raffles onder het spreken aangezien en zag nu hoe diens oogen strak op de tusschendeur gevestigd waren, waardoor zij zooeven waren binnengekomen.

Charly volgde de richting van zijn blik en kon een kreet van schrik en afschuw nauwelijks onderdrukken.

Op den drempel stond een afzichtelijk oud wijf.

Hoe oud zij was, zou men moeilijk kunnen zeggen.

Zij kon even goed vijftig als tachtig jaar zijn.

Haar oogen waren in ieder geval koolzwart en hadden een schitterenden glans, toen zij beurtelings op de beide indringers gevestigd waren.

Zij was in een zwarte, versleten japon gekleed, waarover zij een boezelaar droeg, maar het eene kleedingstuk, zoowel als het andere, waren herhaalde malen gelapt en vol vlekken.

Haar grijs haar hing haar in slierten langs het ingevallen gelaat.

Haar neus was buitengewoon klein en haar laag voorhoofd en de breede mond, tusschen welks geopende lippen een paar verbrokkeide, gele tanden te voorschijn kwamen, gaven haar een aapachtig uiterlijk.

Dit wijf was Kate, de slavin van professor Shydrift, die, evenals al zijn meubelen en boeken, aan zijn vriend en vertrouwde Nicholson was overgegaan, en dien zij thans diende met denzelfden blinden ijver en de slaafsche gehoorzaamheid als haar vroegeren meester.

Blijkbaar was zij door den bediende op de hoogte

gesteld en misschien had haar scherp oor iets vernomen.

Wellicht was ook de aanwezigheid van de beide indringers in de kamer van haar meester verraden op een of andere wijze, waarvan de beide vrienden den aard niet kenden.

Hoe het ook zij, zij stond daar nu en nam de beide mannen met een blik van woede en wantrouwen in haar zwarte oogen op.

Het kleine groepje stond wel een minuut roerloos in dezelfde houding.

Het was duidelijk als de dag, dat de beide partijen aanstonds gevoeld hadden, dat zij als vijanden tegenover elkander stonden.

Kate was de eerste, die weder sprak.

— Wat doet gij hier? vroeg zij met haar schrille stem.

— Wij komen den professor raadplegen, vrouwtje, antwoordde Raffles met zijn zoetsappigste vriendelijkheid.

— Heeft men u dan niet gezegd, dat hij niet thuis was? vroeg het wijf.

— Inderdaad, mejuffrouw — nu gij het zegt, geloof ik het ook wel! antwoordde Raffles.

— En dringt gij hier dan toch maar binnen?

— Ik wilde zoo gaarne de inrichting van de spreekkamer van een beroemden professor eens zien!

Het wijf liet een schril lachje hooren, dat herinnerde aan het krassen van een spijker over een zaag.

— Denkt ge mij voor den gek te kunnen houden?! riep zij uit, terwijl haar oogen boosaardig flikkerden. Denkt gij dat ik niet weet, dat die deur gesloten was? Zijt ge soms door het sleutelgat gekropen?

— Wat zeg je daar toch allemaal, vrouwtje? vroeg Raffles onschuldig, die deur daarginds was zoo open als een deur maar open kan zijn!

— Dat liegt gij! riep de slavin van professor Nicholson driftig. Gij hebt die deur met geweld geopend. Durf het eens ontkennen! En wilt ge mij eens zeggen, wat die revolver daar op tafel wel beteekent?

— Bij ongeluk uit mijn zak gegleden, vrouwtje.

— Ei! Is het telefoontoestel soms ook bij ongeluk van den haak gegleden, juist in uw hand? Hebt gij ook bij ongeluk een boodschap opgenomen, die voor mijn meester bestemd was?

Raffles keek het wijf strak aan.

Hij begreep nu dat zij hem zooeven verrast had en

zèer waarschijnlijk de boodschap had vernomen, die hij had onderschept.

En tevens zag hij in, dat hij er het verstandigste aan zou doen, het huis van zijn doodsvijand zoo spoedig mogelijk te verlaten, want wie kon zeggen over welke middelen dit boosaardige wijf beschikte?

Hij gaf Charly dus een snellen wenk en trad op de middendeur toe, waardoor zij zooeven waren binnengekomen.

Daar Kate, de slavin van professor Nicholson, onbewegelijk op dezelfde plaats bleef staan, was Raffles wel genoodzaakt haar terzijde te schuiven.

— Wees zoo goed wat plaats voor ons te maken, miss, zeide hij spottend. Wij hebben op dit oogenblik hier niets meer te doen.

— En denkt gij, dat ik u zoo zal laten heengaan, zooals gij gekomen zijt? krieschte het wijf, terwijl zij Raffles een valschen blik toewierp. Gij zijt hier als een dief binnengedrongen — en ik weet hoe men met dieven moet omgaan.

Tegelijkertijd ijelde zij Raffles voorbij, en op de schrijftafel toe.

Zij griste het telefoontoestel van den haak en schreeuwde in den hoorn:

— Verbindt mij onmiddellijk met Scotland Yard, juffrouw!

Terwijl zij sprak, haalde zij tegelijkertijd een hefboom over, die achter de schrijftafel was bevestigd.

De tusschendeur ging dicht en zou zich het volgende oogenblik gesloten hebben, als Raffles niet vliegensvlug zijn voet tusschen deur en post geschoven had.

Hij wierp het wijf een spottenden blik toe en vroeg:

— Krijgt gij nog geen antwoord van Scotland Yard? Dat verwondert mij niet erg! Ik zou mij de moeite maar besparen als ik u was, want ik wil het u wel bekennen — ik heb zooeven den draad doorgesneden!

Kate braakte een afschuwelijken vloek uit en hing het toestel weder aan den haak.

Zij tastte naar haar zak, maar de beide vrienden wachtten het oogenblik niet af, dat zij genoodzaakt zouden zijn, geweld met geweld te keeren.

Raffles trok de deur weder naar zich toe, hetgeen nu vrij moeilijk ging, daar zij blijkbaar door een zware veer in bedwang werd gehouden, en het volgende oogenblik hadden de twee mannen het vertrek verlaten en viel de deur met een harden slag achter hen in het slot.

Zij verloren geen tijd meer, maar daalden haastig de trap af.

In de vestibule liep de oude bediende met zijn handen op den rug heen en weer.

Hij keek de gewaande patiënten met een suffigen blik in zijn uitpuilende oogen en met open mond aan, en stamelde toen:

— Zijt gij daar alweer, heeren? Wilt gij niet op den professor wachten?

— Wij hebben geen tijd meer, mijn vriend, ant-

woordde Raffles. Er is mij zoeven ingevallen, dat ik een zaak heb te verrichten, die van nog meer belang is dan een consult bij professor Nicholson.

— Namelijk, om zoo spoedig mogelijk uit zijn huis weg te komen, voegde Raffles er zachtjes aan toe.

De bediende opende de deur voor de beide bezoekers.

Raffles en Charly traden naar buiten.

Bijna waren zij tegen iemand aangelopen, die haastig het huis wilde binnentreden.

Het was professor Nicholson.

HOOFDSTUK V.

Raffles als detective.

Een oogenblik keken de beide doods vijanden elkan-

der aan. Toch was de uitdrukking in beider blik geheel anders, want John Raffles wist zeer goed, dat hij tegenover den man stond, die hem reeds herhaalde malen het leven had trachten te benemen, terwijl op het smalle gelaat van den Koning van de Misdaad niets anders te lezen viel dan het gewone wantrouwen, dat hij tegen iederen bezoeker koesterde.

Een oogenblik, zeker niet langer dan eenige seconden, stonden de drie mannen doodstil.

Toen lichtte Raffles zijn hoed op, mompelde een paar woorden en daalde de stoep af, door Charly gevolgd.

Toen zij nog een blik achter zich wierpen, zagen zij dat professor Nicholson nog steeds niet was binnengegaan, maar hen nastaarde.

Hij ging echter onmiddellijk zijn huis binnen, toen hij zag, dat men zijn stilstaan had opgemerkt.

Raffles riep de eerste de beste huurauto aan, die de beide vrienden tot dicht bij het groote heerenhuis in de Regentstreet bracht.

Zij gingen het binnen, na van de kleine tuinpoort gebruik te hebben gemaakt en hun weg door het park te hebben genomen.

Zij ont deden zich eerst van hunne vermomming

en vonden elkander weder in de bibliotheekzaal.

Raffles was daar het eerst en toen Charly op zijn beurt binnentrad, vond hij zijn vriend gebogen over een klein stukje papier, dat voor hem op de groote tafel lag.

Hij had het hoofd in de handen geborgen en scheen het binnenkomen van Charly niet te hebben opgemerkt.

Charly legde de hand op den schouder van den Grooten Onbekende en vroeg nieuwsgierig:

— Wat lees je daar?

— Op dit papiertje staat de boodschap, welke ik zoeven door de telefoon heb opgevangen.

— En heb je de beteekenis van die cijfers en letters reeds gevonden?

Raffles keek Charly met zijn groote grijze oogen spottend aan.

— Je doet me te veel eer aan met die vraag, mijn jongen! Ik wil mijzelf niet dommer voordoen, dan ik ben, en ik erken dus, dat ik het tamelijk ver gebracht heb in de oplossing van geheimschrift — maar tot dus verre zijn deze paar cijfers en die weinige letters een ondoorgrondeijk raadsel voor mij! Je ziet, dat ik er geen doekjes omwind! Voor het overige is hier in het geheel geen sprake van geheimschrift, maar van een geheime boodschap — en dat is heel iets anders!

Charly was naast Raffles komen staan en wierp een blik op het papiertje.

Half voor zich heen herhaalde hij wat hij daar las: — A. 5 — 17 Z. V.

Hij wreef zich peinzend met zijn hand over het voorhoofd en zeide schouderophalend:

— Ik moet erkennen, dat ik er evenmin iets van begrijp!

— Dan zijn wij het dus eens! merkte Raffles droogjes op. Maar dit is in ieder geval wel zeker, dat het een mededeeling van belang is, anders zou zij natuurlijk niet op deze geheimzinnige wijze, — begrijpelijk voor derden, zijn overgebracht.

Raffles dacht nog eenigen tijd na en hief toen met een ruk het hoofd op.

— Hoe heet de bankier ook weer, bij wien wij Nicholson hebben zien binnengaan?

— Airedale heet de man.

— Wat zou je er dan van zeggen, als we voorloopig de eerste A. van de geheimzinnige boodschap met zijn naam verbonden?

Charly keek verwonderd op.

Maar toen begonnen zijn oogen te schitteren.

— Dat is volstrekt niet onmogelijk! riep hij uit.

— Ik zeg natuurlijk niet, dat het zoo is, maar het feit dat Nicholson daar binnenging, moet ons natuurlijk te denken geven! Ik meen namelijk te weten, dat zijn eigen bankier anders heet!

— O ja, dat weet ik zeker!

— Welnu, dan zouden we nog wat verder kunnen gaan en eens veronderstellen, dat die 5 een datum is, ging Raffles voort. Wij zijn thans in de maand Mei, dat wil zeggen in de vijfde maand van het jaar!

— Laten wij ook dat eens aannemen! riep Charly vroolijk uit. Maar wat doe je dan met het getal 17?

— Wel, het is nu de 13e! Er is dus niets tegen, dat wij voorloopig 17 eveneens als een datum aannemen.

— Voortreffelijk! En de Z?

— Zaterdag!

Charly slaakte een juichkreet.

— Dat kan! De 17e valt op Zaterdag! Maar nu de V nog!

— Ja, dat is wat lastiger! Ik geloof ook niet, dat het ons iets zou helpen, naar de beteekenis van die letter te zoeken — als wij tenminste niet wat meer gegevens hebben!

— Maar hoe zouden wij daaraan moeten komen?

— Dat is, dunkt mij, nogal eenvoudig — door ons naar bankier Airedale te begeven!

— Wil je hem waarschuwen tegen Nicholson?! riep Charly op ongeloovigen toon.

— Dat natuurlijk niet, want dat zou in het geheel geen doel hebben. Ik weet volstrekt niet, wat Nicholson als reden van zijn bezoek heeft opgegeven, maar hij is een veel te sluw man om er niet voor te zorgen, dat hij in dat opzicht volstrekt geen houvast geeft. Hij zal verklaard hebben, dat hij eenige effecten te verzilveren had, of hij is misschien met een cheque op de bank van Airedale aangekomen, of iets anders van dien aard. Ik hoop echter, dat wij dat daarginds wel te weten zullen krijgen.

— Je bent dus werkelijk van plan naar Airedale toe te gaan?

— Stellig. Ik ben er van overtuigd, dat Nicholson daar niets goeds kwam zoeken.

— Wij kunnen er toch niet als Lord William Aberdeen en zijn secretaris heengaan?

— Dat ben ik ook volstrekt niet van plan, antwoordde Raffles bedaard. Wij zullen ons vermommen als detectiven, als je daar niets op tegen hebt.

— Ik zou niet weten wat!

— Onder dat mom zullen wij wel te weten komen wat het doel van Nicholson's bezoek kan zijn. Kom, wij moesten maar geen tijd verloren laten gaan!

Raffles was opgestaan en had Charly bij den arm gegrepen.

Hij stak het papiertje zorgvuldig bij zich en voerde den jongen man de kamer uit.

Het duurde niet lang af de beide onafscheidelijke vrienden hadden opnieuw met groote zorg hun uiterlijk voorkomen een geheele verandering laten ondergaan.

Men zou gezworen hebben een paar van die scherpzinnige detectives voor oogen te hebben, waarop Scotland Yard zich zooveel laat voorstaan.

Zij waren als het ware twee nieuwe menschen geworden, met een anderen gelaatsvorm, een andere spraak, ander hoofdhaar, een anderen loop.

Opnieuw verlieten zij het prachtige heerenhuis langs het park en namen in Regentstreet een auto, die hen binnen weinige minuten naar het bankgebouw van den heer Airedale bracht.

Het was een nog betrekkelijk nieuw gebouw, tot de eerste verdieping opgetrokken uit zware blokken bazalt, als om het te verdedigen tegen een geheel leger van inbrekers.

Een zware koetspoort, waarvan de deuren overdag steeds openstonden, gaf toegang tot een overwelfde doorrit, waarop de voornaamste toegangen van het gebouw uitkwamen.

Gelijkvloers bevond zich een reeks kleine vensters, die van zeer stevige tralies voorzien waren, en die blijkbaar tot de safes behoorden en tot de verschillende banklokaliteiten.

Raffles bekeek het gebouw met het oog van een kenner.

— Het ziet er zoo op het oog heel stevig uit, zeide hij op gedempten toon tot Charly. Maar ik ken deze soort vestingen! De schijn bedriegt hier, en ik geloof wel, dat ik in dit bolwerk tot bescherming van andermans millioenen eenige zwakke plekken zou kunnen aanwijzen. Maar daarover hebben wij het op het oogenblik niet. Wij komen — althans voor het oogenblik — als fatsoenlijke leden der Maatschappij! Wat het later zal worden — dat moet de toekomst maar uitwijzen.

— En in ieder geval, Edward, zullen wij dien vervloekten Nicholson den voet dwars zetten!

— Een voortreffelijke opmerking; Charly, waarvan het mij spijt, dat ik die niet zelf heb gemaakt, zeide Raffles met een flauwen glimlach.

Onder het spreken waren de beide vrienden de koetspoort doorgegaan en betraden nu de marmeren treden van een lage stoep, die toegang gaf tot de zware deuren van het bankgebouw, waarbij een portier in een eenvoudig livrei gekleed de wacht scheen te houden.

Hij kwam dadelijk op de beide bezoekers toe en vroeg:

— Waarmede kan ik de heeren van dienst zijn?

— Wij wenschen den heer Airdale te spreken, antwoordde Raffles.

De portier nam hem scherp op, gelijk hij uit gewoonte deed met iederen bezoeker en zeide toen:

— Het is toch zeker voor zaken?

— Dat spreekt vanzelf!

— Geldzaken?

— In zekeren zin wel, mijn vriend, antwoordde Raffles, terwijl hij eenigszins ongeduldig de wenkbrauwen fronste.

— Mag ik uw naam weten?

— Die doet er weinig toe, vriend, antwoordde Raffles bedaard. Gij kunt aan mijnheer Airdale zeggen, dat twee particuliere detectives hem wenschen te spreken — over een zaak waarvan hij zelf den ernst val kunnen beseffen.

De portier was op het hooren van deze woorden verschrikt achteruit gedeinsd.

Geen wonder, want het woord „detective” moest in een huis als dit wel een onaangename klank hebben.

Hij herstelde zich echter spoedig en vroeg:

— Is mijnheer Airedale van uw komst verwittigd?

— Neen, hij verwacht ons niet!

— Dan zult gij eenige oogenblikken moeten wachten, want er is juist een bezoeker bij mijnheer Airedale.

— Dan zullen wij wachten, hernam Raffles kalm.

— Wees dan zoo goed, in deze wachtkamer binnen te treden!

De twee vrienden volgden het verzoek op, maar zij moesten bijna een half uur wachten, gedurende welks tijdsverloop zij zich vermaakten met het doorbladeren van eenigen der talloze financieele en economische tijdschriften, die op de leestafel van het wachtvertrek verspreid lagen.

Eindelijk trad de portier weder binnen en verzocht hen hem te willen volgen.

Hij bracht hen door een groote vestibule, die door alle verdiepingen van het huis heen reikte, een breede trap op, en gaf hen op de eerste verdieping over aan een loopjongen die hen naar de particuliere werkkamer van den bankier bracht.

Hij diende de beide bezoekers aan, die een oogenblik later tegenover Henry Airdale, een der rijkste bankiers van Londen stonden.

Airdale was het type van den Londenschen geldman, met een eenigszins scheel gelaat, vierkante kaken als van een bulldog, witte bakkebaarden en een bijna kaal hoofd, waarop de weinige haren echter met de uiterste zorg waren verdeeld.

Hij zat achter een met papieren beladen, buitengewoon groote schrijftafel die met rood laken bekleed was, en speelde met zijn gouden lorgnet, terwijl hij de beide binnentredenden uit zijn kleine zwarte oogen een doordringenden blik toewierp.

Op eenigen afstand zat zijn secretaresse voor een schrijfmachine.

— Gij zijt detectives? vroeg Airedale ten slotte, terwijl hij zijn lorgnet op zijn neus vastklemde.

— Om u te dienen, mijnheer.

— Mag ik vragen waarom ge mij persoonlijk hebt willen spreken?

— Omdat de zaak waarvoor wij komen wellicht van groot belang kan zijn, antwoordde Raffles, terwijl hij tevens een blik op de secretaresse wierp, een mooi, jong

meisje van omstreeks zes-en-twintigjarigen leeftijd met prachtig zwart haar.

De bankier had de richting van dien blik gevolgd, en zeide eenigszins korzelig:

— Gij kunt vrijuit spreken, mijnheer! Deze dame is mijn secretaresse!

— Dat geloof ik gaarne, mijnheer Airedale, zeide Raffles, zonder zich van zijn stuk te laten brengen. Ik zou mij echter wel de vraag willen veroorlooven, alvorens ik tot het doel van mijn bezoek kom, of zij reeds lang in uw dienst is — waarmee ik natuurlijk hoegenaamd niets onaangenaams bedoel.

De bankier had de wenkbrauwen gefronst, maar de secretaresse stond zonder een woord te spreken op, en verliet geruischloos het vertrek door een tweede deur.

— Ik moet zeggen, dat ik uw wijze van optreden niet kan billijken, mijnheer, tenminste daar ik nog niet eens weet wat gij van mij wilt! riep Airedale toornig uit. Miss Violet Umpire is reeds bijna een vol jaar in mijn dienst, en dat tot mijn volle tevredenheid!

— Een vol jaar? herhaalde Raffles ironisch, dat is inderdaad buitengewoon lang! Laat mij u echter mogen zeggen, mijnheer Airedale, dat ik in mijn practijk kassiers gekend heb, die zeven-en-twintig jaren bij een en denzelfden patroon waren geweest, en hem in het acht-en-twintigste voor een burgermansvermogen in den nek zagen, waarmee ik alleen maar wil zeggen dat men den dag nooit voor den avond moet prijzen!

De bankier haalde ongeduldig de schouders op en wilde wat zeggen, maar Raffles vervolgde onverstoord:

— Het spreekt vanzelf, dat ik er niet aan denk ook maar eenigen twijfel te koesteren aan de betrouwbaarheid uwer secretaresse — maar voorzichtigheid is de moeder van de porceleinkast, twee joden weten wat een bril kost, en wie zich brandt moet op de blaren zitten.

Airedale keek den gewaanden detective met groote oog en aan en scheen blijkbaar in beraad te zijn of hij den man zou verzoeken om heen te gaan of niet.

Daarop haalde hij onverschillig de schouders op en zeide:

— Gij kunt zeggen, wat gij wilt, mijnheer. De aanbevelingen van Miss Umpire waren voortreffelijk, en zij is volkomen voor haar taak berekend.

— Zooveel te beter! hernam Raffles droogjes. Ik zeg maar — wie boter op zijn hoofd heeft moet niet in de zon loopen, en de kruik gaat zoolang te water tot zij

breekt. Het is niet om iets kwaads te zeggen van uw secretaresse — maar.....

Een woedende vuistslag op de tafel deed hem ophouden.

Airedale was nu zeer rood in zijn gezicht geworden en schreeuwde:

— Voor den duivel, mijnheer, zeg ronduit wat gij van Miss Umpire te zeggen heb, want daarvoor komt gij zeker! Houdt uw zotte spreekwoorden voor u en ga regelrecht op de zaak af! Wat hebt gij ten hare laste in het midden te brengen?

— Minder dan niets, mijnheer Airedale, antwoordde Raffles rustig. Ik ben alleen maar een weinig wantrouwend uitgevallen en ik weet waar Abraham de mosterd haalt! Ik laat mij geen knollen voor citroenen verkoopen en wie mij wil vangen moet vroeg opstaan!

Met stijgend ongeduld had de bankier naar deze uiteenzetting geluisterd, en Charly keek met innerlijke verbazing naar zijn vriend, daar hij zich volstrekt niet kon begrijpen, wat deze breedsprakigheid feitelijk te beteekenen had.

Maar Raffles was onder het spreken ongemerkt naar de deur geschoven, waardoor de secretaresse verdwenen was.

Hij was er nu met een sprong bij, en rukte haar eensklaps open.

Hij keek een oogenblik in het aangrenzende vertrek, en deed de deur toen weer langzaam dicht, terwijl een glimlach om zijn dunne lippen verscheen.

Daarop mompelde hij half voor zich heen:

— Nu doorschouw ik de zaak, zooals de keukenmeid zei, toen de bodem uit de pan viel.

— Welke zaak, mijnheer? Welke keukenmeid? Welke pan? brieste de bankier terwijl hij zijn woorden opnieuw vergezeld door een vuistslag deed gaan. Wat hebt gij daar gezien?

— Een leege kamer, mijnheer Airedale, niets dan een volmaakt leege kamer! antwoordde Raffles zoetsappig. Zooals de waard is vertrouwt hij zijn gasten! Geen koe zoo bont of er is een vlekje aan!

Airedale liet zich met een machteloos gebaar achterover in zijn stoel vallen.

Eindelijk vond hij de kracht om te zeggen:

— Gij zijt een merkwaardige detective! Wilt ge mij nu eens eindelijk zeggen wat ge hier komt doen?

— Daar kom ik toe, mijnheer Airedale, daar kom ik toe! Haastige speed is zelden goed. Wie het onderste

uit de kan wil hebben, krijgt het deksel op zijn neus. moedens heb, dat men u binnenkort zal willen be-
Ik wilde u maar even komen zeggen, dat ik sterke ver- stelen!

HOOFDSTUK VI.

Mijnen en contra-mijnen.

Bij het hooren van deze woorden deed Airedale zijn mond zoover open, als zijn kaken het hem veroorloofden, en zelfs nog een weinig verder, en bleef Raffles eenigen tijd met uitpuilende oogen aanstaren.

Toen sloot zijn mond zich weder langzaam, als twee sluisdeuren die worden dichtgedraaid — hij hapte eenige malen naar adem, als een visch die op het droge ligt en kreunde toen:

— Mij bestelen? Weet gij het zeker? Wanneer? Wie? Waarom?

— Ik kan u helaas op al die vragen geen antwoord geven, mijnheer — behalve natuurlijk op de laatste. De reden van een diefstal is meestal deze, dat de dief zich verrijken wil.

— Maar wat weet gij dan, mijnheer? Welke zijn uw vermoedens? Wat hebt gij ontdekt? Wanneer moet die diefstal plaats vinden?

— Ik herhaal, mijnheer Airedale, dat gij waarschijnlijk op die vragen beter antwoord zal kunnen geven dan ik, hernam Raffles.

Hij keek om zich heen en trok toen een stoel naar zich toe, terwijl hij Charly wenkte om hetzelfde te doen.

— Gij neemt mij immers niet kwalijk, dat wij even plaats nemen, mijnheer Airedale? vroeg hij.

— Neem het mij niet kwalijk, dat ik u nog geen stoel gepresenteerd heb, stamelde de bankier, die blijkbaar zeer zenuwachtig was.

— O, het heeft niets te beteekenen!

— En zeg mij dan nu wat gij weet, mijnheer — of wat gij van mij wenscht te weten! riep de bankier uit, die blijkbaar op hete kolen zat.

— Dat zal ik u zeggen! De wijze waarop wij het ontdekt hebben doet er niet toe, want wij verklappen

natuurlijk niet gaarne beroepsgeheimen. Wij zijn door een toeval op de hoogte gekomen van een onderneming, die — die uw zaak ten nauwste kan raken, tenminste als wij ons niet vergissen, wat iedereen overkomen kan, want de beste stuurliu staan aan wal.

Hij wachtte even en wierp Airedale van onder zijn half neergeslagen oogleden een scherp, onderzoekenden blik toe.

Toen vervolgde hij, op den man af:

— Waart gij misschien voornemens op den 17en van deze maand een of andere belangrijke zaak af te handelen — geld te ontvangen — goud te verzenden, of iets dergelijks?

Airedale schoof zijn stoel met een ruk achteruit en werd zeer bleek.

Toen vroeg hij, stotterend van aandoening en drift:

— Hoe weet gij dat..... ik wil zeggen: Waarom geloof gij dat?

Maar Raffles wist reeds dat hij op het goede spoor was!

Zijn scherpe blik had de verandering op het gelaat van Airedale waargenomen en zijn gebaar van schrik verrast!

Hij antwoordde dan ook rustig:

— Ik zie, dat onze vermoedens dus toch juist waren, en ik zou u wel willen vragen ons rond uit met ja of neen te antwoorden. Dat is in uw geval het beste wat gij doen kunt — tenminste voorloopig! voegde hij er op zachten toon aan toe.

De bankier scheen even in tweestrijd te verkeerren.

Toen viel hij uit:

— Ik kan mij niet voorstellen, hoe dit wereldkundig kan zijn geworden! Ik meende het zoo goed geheim te hebben gehouden, dat het menschelijke wijs gesort

ken uitgesloten was: dat anderen het zouden te weten kunnen!

Ja, mijnheer, het is waar — aanstaande Zaterdag was voor ons een belangrijke dag!

— Mag ik vragen in welk opzicht? ging Raffles onverstoorbaar voort.

— Gij schijnt er al veel van te weten — ik geloof dat ik het beste doe het u maar te zeggen! Op 17 Mei moeten wij een grooten voorraad ongemunt goud, ten bedrage van ruim acht millioen pond sterling naar Frankrijk verzenden, en wel naar het „Credit Lyonnais”. Bij mijn weten droegen alleen de procuratiehouder, de eerste kassier, de boekhouder en ik zelf van deze verzending kennis.

— En is het uitgesloten, dat een van de drie andere heeren wat loslippig is geweest?

— Dat acht ik volkomen onmogelijk, mijnheer! riep Airedale uit. Eerder zou ik aannemen, dat ik zelf het geheim verraden had!

— Hoe zoo?

— Wel, de procuratiehouder is een mijner oudste vrienden en ik werk reeds meer dan 35 jaar met hem samen, de eerste kassier is een man van 76 jaar, die 52 jaar in mijn dienst en dien van mijn vader is geweest, en ook de boekhouder heeft bijna 40 dienstjaren. Ik herhaal het u, ik zou eerder mijzelf wantrouwen dan een van hen!

— Dan moet het geheim zijn uitgelekt, mijnheer Airedale, of om juist te zijn — er moeten onder uw personeel menschen zijn, die het er op hebben toegelegd, achter uw geheimen te komen!

Airedale had zijn zakdoek uit zijn zak gehaald en bette er zijn voorhoofd mee.

— Vreeselijk! steunde hij.

— Ik erken, dat het zeer onaangenaam is, mijnheer Airedale, vervolgde Raffles rustig. Hebt gij soms vermoedens?

Airedale tastte naar zijn hoofd en wiegde zijn bovenlichaam heen en weder, zooals men het in den dieren-tuin wel door ijsberen ziet doen.

— Ik weet niet waar mijn hersens zijn, stamelde hij. Het is ontzettend — ik kan niet geregeld nadenken — wie had dat gedacht — ik heb wel zeventig man personeel, en hoe kan ik weten, wie mij zoo schandelijk bespionneert?

— Ik erken, dat het lastig is, mijnheer Airedale. En toch zal het noodzakelijk zijn, dat gij daar achter

komt, als gij er tenminste op gesteld zijt, de bedriegers in handen te krijgen!

— Natuurlijk ben ik dat, riep Airedale uit. Ik zal er in het tuchthuis laten slapen! Ik zal hen ten strengste laten straffen! Die booswichten! Die schurken!

— Ik kan mij volkomen deze reeks uitroepen begrijpen, mijnheer Airedale! hernam Raffles langs zijn neus weg, maar ik moet u tevens zeggen, dat zij ons niet veel verder brengen. Als gij werkelijk niet weet of vermoedt wie van uwe beambten op een slinksche wijze achter uw geheim is gekomen, dan is er slechts een middel om het alsnog te ontdekken!

— Noem mij dat middel, mijnheer! riep Airedale haastig uit.

— Gij hebt niets anders te doen dan mij tijdelijk in dienst te nemen, zoogenaamd als een uwer employé's!

— Met welk doel als ik vragen mag?

— Uitsluitend met het doel om op mijn beurt als spion te kunnen optreden!

— Dat is goed gevonden! Wanneer wilt gij beginnen?

— Aanstands, mijnheer Airedale! Wij kunnen geen tijd verloren laten gaan!

— Gij zijt immers particulier detective? Vindt gij het niet noodzakelijk, dat ik Scotland Yard waarschuw?

— Ik zou u in overweging willen geven, dat zoolang mogelijk na te laten! Wij kunnen het naderhand altijd nog doen. Voor het oogenblik geloof ik dat het beter is dat de zaak tusschen ons blijft. Ik wil volstrekt geen kwaad zeggen van Scotland Yard, maar die heeren zijn nog al praatziek en hebben de betreuwenswaardige gewoonte dadelijk overal de pers bij te halen. Gij kunt u wel voorstellen, dat dit in ons geval zeer onaangename gevolgen kan hebben!

— Gij hebt gelijk — dat kan ik mij voorstellen. Welnu, ik beloof u dat ik de zaak voorloopig geheim zal houden — maar gij zult mij natuurlijk niet euvelduiden, dat ik mijn maatregelen neem, om het vervoer van de goudzending te beveiligen!

— Daarin ben ik het met u eens, mijnheer Airedale. Ik zou in uw geval niet anders gehandeld hebben. Mag ik u vragen of de wijze waarop het vervoer zal plaats hebben bij de drie heeren, die gij zooeven genoemd hebt, bekend was?

— Ja zeker — dat wil zeggen: bij den procuratiehouder. Hij had het zelfs op schrift staan!

— Dan zijn wij al heel wat verder! Ik verlaat u dus

nu aanstonds met mijn kameraad, en ik keer onder een andere gedaante terug, want misschien heeft men mij hier wel zien binnengaan.

— Wanneer kunt gij terug zijn?

— Over een uur hoogstens!

— Ik zal u verwachten en u nog vanmiddag in dienst stellen. Wat dunkt u van de betrekking van zede klerk?

— Ik vind het uitstekend! Kom mede, kameraad, dan zullen wij de val voor de heeren gaan opzetten!

Raffles en Charly maakten een buiging voor den bankier, die blijkbaar nog steeds niet van zijn schrik hersteld was en verlieten daarop het vertrek.

Zij daalden snel de trap af, werden beneden door den portier weder in ontvangst genomen en stonden even later weer op straat.

Raffles wenkte een huurauto, die hen weder tot dicht bij de villa in de Regentstreet zou brengen.

Zoodra het voertuig zich weder in beweging had gezet zei Charly:

— Wat was het eigenlijk met die secretaresse?

— O, niet veel bijzonders — de jonge dame had in de verlaten zijkamer staan luisteren! Toen ik de deur opentrok zag ik haar japon juist door de kier van een tweede deur verdwijnen!

— Maar dan is hier sprake van een heel complot, Edward!

— Het scheelt althans niet veel, en ik wil mijn heele leven detective blijven in plaats van gentleman en inbreker als Nicholson hier niet de hand in het spel heeft.

Het gelaat van Charly betrok zoodra hij den naam hoorde noemen van den man dien Raffles als zijn doodsvijand moest beschouwen, van den Koning van de Misdaad en die met den Grooten Onbekende in een strijd op leven en dood was gewikkeld, waarbij geen der beide partijen van toegeven wist.

Professor Nicholson was de man, die als geleerde een zeer grooten naam had in de wetenschappelijke wereld, niet alleen in Engeland maar ook ver buiten de grenzen en van wien zeker niemand een oogenblik zou durven vermoeden, dat hij een der gevaarlijkste misdadigers van de geheele wereld was.

— Zou je werkelijk denken, dat hij hierbij betrokken is? vroeg de jonge man na eenige oogenblikken.

— Ik durf er althans heel wat onder verdedden Charly! Het ruikt een uur in den wind naar prof. Nicholson. Het is geheel en al zijn werkwijze!

— Dat is ongetwijfeld zoö! Het is reeds eenige malen voorgevallen, dat hij op deze manier een goeden slag heeft voorbereid bij verschillende bankiers! Hoe hij aan de noodige papieren en aanbevelingen weet te komen is een raadsel, maar hij heeft ze, dat is zeker!

— Het gezicht van die secretaresse kwam mij aanstonds een weinig bekend voor, hernam Raffles. Ik meen haar eens ontmoet te hebben in een dievenkelder geruimen tijd geleden. Het is waar, dat zij toen geen zwart haar had maar blond, doch de haarkunstenaars hebben het in hun vak ver gebracht!

— Zou zij het dan zijn, die het plan ontdekt had?

— Dat is natuurlijk volstrekt niet buitengesloten, maar Nicholson is er wel de man naar om eenige pijlen meer op zijn boog te hebben. Ik vermoed dus dat er onder het personeel nog wel iemand zal zijn, of wie weet wel twee personen die bij de zaak betrokken zijn, en die door Nicholson bij wijze van spionnen in de vesting zijn gekomen, waarbij ik natuurlijk vooronderstel, dat we hier inderdaad met mijn waarden vijand te maken hebben. Dat zal trouwens spoedig genoeg blijken.

— Toen je die secretaresse zag wegloopen, waarom heb je Airedale toen aanstonds niet gewaarschuwd?

Raffles wierp Charly een spottenden blik uit zijn koele grijze oogen toe.

— Dat zou niet zeer verstandig van mij geweest zijn! zeide hij toen glimlachend. Tenslotte zou het mij waarschijnlijk zeer moeilijk geweest zijn om bewijzen bijeen te zamelen, want Nicholson is zoo glad als een aal — en ten tweede zou ik dan denkelijk mijn eigen ruiten hebben ingeworpen, want in geval van een arrestatie zou de zaak natuurlijk aanstonds ruchtbaar worden bij de politie — en dan zou mijn rol hier uitgespeeld zijn! Je begrijpt dat ik daar geenszins op gesteld ben, om doorzichtige redenen! En tenslotte geeft het mij veel meer vermaak, als ik de zaak teneinde toe kan volgen en het plan van onzen Nicholson op het laatste oogenblik in duigen kan doen vallen — hem den buit als het ware voor den neus wegkappen! Ik geef je de verzekering, Charly, dat er weinig zulke aangename gewaarwordingen zijn, dan iemand anders de kastanjes voor ons uit het vuur te laten halen — vooral als die andere je doodsvijand is!

Charly had zwijgend geluisterd.

Hij begreep zeer goed alle gevaren die verbonden waren aan de onderneming welke Raffles blijkbaar

zoeven op touw had gezet, en waarvan hij zelf de bijzonderheden nog niet kende.

Hij maakte echter geen enkele opmerking, en daar ook Raffles in zijn eigen gedachten verzonk, bereikten zij zwijgend de plek waar de huurauto stil stond, na een rit van ongeveer een kwartier.

Zij legden den overigen afstand naar de villa te voet af, en het duurde niet lang of Raffles was bezig zich in zijn slaapkamer opnieuw te vermommen.

Charly keek daarbij toe, en verwonderde zich voor de zooveelste maal over de buitengewone bekwaamheid welke Raffles hierbij ten toon spreidde.

Zijn gelaat veranderde niet alleen, maar het was tevens alsof zijn geheele gedaante inkromp, of hij magerder werd, of zijn borst inviel, en zijn schouders optrokken.

Nauwelijks een half uur later wendde Raffles zich om en zeide glimlachend:

— Hoe vindt je het?

— Bewonderenswaardig! riep Charly uit.

En met recht mocht hij dien uitroep slaken, want voor hem stond het type van den Londenschen city-klerk, die zijn eerste jeugd achter zich heeft — een verschrompeld, droog, incingedoken mannetje met

zeer weinig sluk haar dat ternauwernood een glimmenden puntschedel bedekte, een groezelige gelaatskleur, en een kleinen, stompen neus, waarop een groote stalen bril prijkte.

Hij droeg een zwart pak, kaal gesleten hier en daar, en waarvan de broek hem te kort was, zoodat men daaronder zijn witte sokken zag uitkomen.

Zijn toilet werd voltooid door een zeer klein bolhoedje, glimmend van ouderdom, en een tiental modes ten achter.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Het is tijd om heen te gaan, mijn jongen!

— Maar wat is nu eigenlijk mijn rol, beste Edward? vroeg Charly.

— Jouw rol is voorloopig om niets te doen en kalm af te wachten, antwoordde Raffles lachend. Natuurlijk zou ik je hebben meegenomen, om daarginds met mij op post te staan, maar bij een dergelijke onderneming, waar het alleen maar op groote oplettendheid aankomt, is men beter alleen.

— Wanneer zie ik je terug?

— Ik hoop nog vannacht, maar het zal wel een uur of drie of vier worden!

HOOFDSTUK VII.

Op post.

Op de minuut af een uur na zijn vertrek stond Raffles opnieuw verlegen met zijn hoed tusschen de vingers ronddraaiend voor den bankier, die geruimen tijd noodig had, alvorens hij zich liet overtuigen, dat deze afgewerkte aamborstige klerk met zijn smalle borst en zijn gebogen rug dezelfde was als de krachtige gespierde detective, die zestig minuten geleden tegenover hem had gestaan.

Toen hij eindelijk van zijn verbazing bekonen was vroeg hij:

— Gij zijt het dus werkelijk? Nu, ik moet zeggen, dat gij eer van uw werk hebt; als gij mij zoeven uw

penning niet hadt laten zien en mij niet alle bijzonderheden nogmaals hadt verteld, dan zou ik het zeker niet geloofd hebben, dat gij het waart!

— En kan ik nu aanstonds aan het werk gaan, mijnheer?

— Aanstonds! Het treft bijzonder goed, dat ik juist heden een klerk heb moeten wegzenden.

Het gelaat van Raffles betrok.

— Wegzenden? Hebt gij een klerk weggezonden? riep hij verschrikt uit. Weet gij wel zeker dat dat niet de spion was, die het er op had aangelegd om weggezonden te worden?

Airedale schudde ontkennend het hoofd.

— Daar behoeft gij geen vrees voor te koesteren, zeide hij. Het was een oude man, die niet langer meer deugde voor zijn werk. Ik had hem al 19 jaren in dienst. Hij verschreef zich in den laatsten tijd. Hij beweerde, dat hij thuis allerlei ellende had met een zieke vrouw en dat hij daardoor zijn aandacht niet bij zijn werk kon bepalen, maar met zulke dingen heb ik mij natuurlijk niet in te laten. Dat zijt ge zeker met me eens?

Raffles keek den bankier eenige seconden strak aan.

Er verscheen een ijskoude blik in zijn oogen en zijn lippen trokken zich verachtelijk samen.

Hij voelde een namelooze waging bij zich opkomen voor dezen schatrijken man, die zelf niet wist hoe rijk hij wel was, en die een armen klerk aan den dijk zette, die hem de beste jaren van zijn leven had gewijd en die nu als een uitgeknepen citroen werd weggeworpen.

Hij wist zich echter meesterlijk te beheerschen en antwoordde zoetsappig:

— Ik zou in uw plaats zeker niet anders hebben gehandeld, mijnheer! Wie niet meer werken kan, moet maar naar het oudemannetjeshuis, ha, ha!

— Ik zie met genoegen, dat gij er evenzoo over denkt als ik! riep de bankier uit, terwijl hij zich over zijn witte bakkebaarden streek. Wees dan zoo goed mij te volgen, dan zal ik u naar de werkzalen brengen.

— Ik ben geheel tot uw dienst! Maar wat ik zeggen wilde — ik heb uw secretaresse niet hier aangetroffen, is zij reeds naar huis?

— Neen, zij gaat altijd pas om 6 uur.

— Waar is zij dan op het oogenblik?

— Zij heeft eenige uren verlof gevraagd teneinde een ziek familielid te mogen bezoeken.

— Dat bevalt mij niet! bromde Raffles tusschen de tanden. Ik heb een hekel aan zieke familielieden. Het lieve kind zal mij toch hoop ik niet verdenken?

Raffles dacht nog na over deze vraag, toen hij reeds op den drempel stond van een zeer groote zaal, die haar licht uit een vijftal ramen opving, die op de straat uitzagen en die blijkbaar met stevige ijzeren luiken konden worden afgesloten.

Hier zat het grootste gedeelte van het personeel te werken, een vijftigtal klerken, boekhouders, kassiers, typisten en andere employé's.

Bijna de geheele rechterwand van deze zaal was doorbroken met de loketgaten en grensde aan een breede vestibule, die voor het publiek toegankelijk was, hetwelk daar kwam voor allerhande wisselzaken, prolon-

gaties, verzilveren van coupons en andere bankaangelegenheden.

Dichtbij die loketten zaten de hoofdklerken, de kassiers en ook de boekhouder.

Achter in de zaal bevond zich een deur, die correspondeerde met de werkkamer van den procuratiehouder en die juist tegenover de toegangsdeur gelegen was.

Raffles had dit alles met een oogwenk overzien, terwijl hij schuw met gebukt hoofd naar de plaats ging, welke Airedale hem aanwees.

Deze wenkte den boekhouder, den hoofdkassier en zeide op onverschilligen toon:

— Dit is onze nieuwe man, Hudson. Hij is met het werk bekend. Geef hem voorloopig maar wat over te schrijven.

De beide bankbeambten bogen, stelden den nieuweling eenige vragen en begaven zich toen weder naar hunne plaatsen, want het was het drukste oogenblik van den dag.

Raffles zette zich ijverig aan het werk, dat hem was voorgelegd — maar toch niet zoo ijverig, of hij vond gelegenheid zijn omgeving zeer nauwkeurig op te nemen.

Hij bestudeerde met grooten ijver alle gezichten, die hij van zijn plaats kon waarnemen, maar dit bracht hem niet veel verder.

Hij trachtte vruchteloos een wenk, een geheim teeken, eenige gefluisterde woorden te verrassen, tusschen twee der klerken.

En spoedig had hij begrepen, dat hij op deze wijze niet veel verder zou komen.

— Dan zullen wij eenvoudig wat wachten! bromde hij bij zich zelf. Het is goed, dat ik wat levensmiddelen bij me heb gestoken, zoodat ik hier niet van honger behoef om te komen. Het zal echter noodzakelijk zijn, dat ik den edelen bankier en den procuratiehouder op de hoogte breng van mijn plannen.

Raffles vond gelegenheid dien middag de groote werkzaal te verlaten en een kort gesprek te voeren met Airedale en den procuratiehouder.

En daarop begaf hij zich weder gerustgesteld op zijn plaats en wachtte daar kalm het sluitingsuur af.

De zesde slag van de groote klok was nauwelijks koud, of men hoorde alom het geklepper van de lessenaars, die gesloten werden, en het geritsel van de papieren, die werden weggeborgen.

Het personeel maakte zich gereed om naar huis te gaan.

De loopjongens, de klerken en de typistes waren er

het eerste bij, om deze plek van arbeid te ontvluchten.

De nieuwe bediende was echter een groote treuzelaar, want hij was een der laatsten, die in het vertrek achterbleef.

Hij had zorgvuldig zijn morsmouwen afgedaan, zijn pen schoongewischt met de zorgvuldigheid van een chirurgijn die zijn instrumenten reinigt, zijn papieren met groote zorg gerangschikt en weggeborgen, en eindelijk zijn goed genomen van het groote kleerenrek, dat tegen een der wanden was gezet.

— Als je altijd zoo vlug bent, Hudson, dan houd ik je hier niet lang, riep de kassier hem toe, dwars door de nu verlaten zaal, terwijl hij als een der laatsten zelf bezig was zijn kas op te maken, teneinde aanstonds het ontvangen geld en de effecten in de safe te gaan bergen.

Raffles mompelde iets onverstaanbaars en verliet op zijn beurt het vertrek.

Langzamerhand begon de schemering te vallen en in de breede gang, die dwars door het gebouw liep, brandde reeds licht.

Zonder zich te overhaasten volgde Raffles deze gang, totdat hij de groote vestibule met de loketten bereikte, sloop toen geruischloos en diep bukkend voorbij deze loketten door de vestibule, zoodat men hem uit de klerkenzaal onmogelijk kon zien, en bereikte zoo langs een omweg de kamer van den procuratiehouder.

Deze scheen hem reeds verwacht te hebben en sloot zorgvuldig de deur achter hem.

— Hebt gij iets verdachts ontdekt? vroeg hij.

— Neen, mijnheer. Ik moet erkennen, dat het zeer moeilijk gegaan zou zijn. Ik hoop echter dat ik vanavond wat wijzer ben. Zoudt ge mij op een paar vragen willen antwoorden?

— Met genocgen!

— Mijnheer Airedale heeft mij medegedeeld, dat gij het plan der verzending op papier hebt gezet. Wilt ge mij zeggen, wanneer ge dat gedaan hebt?

— Gisteren!

— Wat hebt ge er mede gedaan? Hebt ge het misschien in gindsche schrijftafel gesloten?

— Daarin ligt het sedert vanmorgen, mijnheer! Tot dien tijd heb ik het bij mij gedragen!

— Het is dus onmogelijk dat iemand er kennis van kan hebben genomen?

— Dat is volkomen buitengesloten.

— Kunt ge mij in de buurt van dit vertrek misschien

een plek aanwijzen, waar ik mij verschuilen kan — en waar ik het toch niet te benauwd zal hebben?

De procuratiehouder scheen zich oven te bedenken.

Toen antwoordde hij haastig:

— In de groote vestibule bevinden zich een aantal zeer diepe kasten, waarvan de meesten echter niet gebruikt worden. Misschien zoudt ge u in een daarvan verdekt kunnen opstellen.

— Zijn die kasten tegenover de deur van uw vertrek gelegen?

— Schuin er tegenover, mijnheer, aan de andere zijde van de vestibule, die echter minstens vier meter breed is. Maar waarom vraagt ge dat eigenlijk? Ge vermoedt toch hoop ik niet dat men zal trachten het plan van het vervoer te stelen?

— Voor zoo ezelachtig zie ik de schelmen niet aan, die het op uw ongemunt goud voorzien hebben mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Als zij dat deden zouden zij natuurlijk hun eigen spel bederven. Maar het is wel mogelijk dat zij er eens een kijkje in gingen nemen!

— Maar als ge daarvoor vreest, mijnheer, dan neem ik het plan aanstonds uit mijn schrijftafel, riep de procuratiehouder verschrikt uit, terwijl hij reeds een stap naar het meubel deed.

Maar Raffles hield hem met een gebaar terug.

— Als ge dat doet, mijnheer, dan zoudt gij het zijn, die het spel zou bederven! zeide hij. Wellicht zoudt ge dan het goud kunnen beveiligen — maar de schelmen die het zouden willen stelen, zouden ontkomen!

— Maar ik kan toch het papier niet onbeschermd laten liggen!

— Het is niet onbeschermd, mijnheer — want ik houd er de wacht bij, zeide Raffles kalm. En nu zult ge wel zoo goed zijn, mij die kasten aan te wijzen, want ik moet mij zoo spoedig mogelijk verschuilen. Ik zou echter willen vragen vooral niets aan uw gewoonten te veranderen, want anders maken wij de bandieten schuw — en dat zou toch jammer zijn!

Onder het spreken hadden de beide heeren het vertrek verlaten.

Zij staken nu de met groote marmeren zerken geplaveide vestibule over, waar zich op dit oogenblik niemand meer bevond, daar het bankgebouw reeds om half zes voor het publiek gesloten was.

Snel onderzocht Raffles de kasten, waarvan er een viertal vlak naast elkander was gelegen, schuin tegen-

over de deur van het vertrek hetwelk zij zooeven verlaten hadden.

Zij hadden allen een zeer eenvoudig slot en uit allen stak een sleutel.

De kasten waren geheel ledig op enkele emmers en bezems na, zeer waarschijnlijk behorende tot de uitrusting van de schoonmaaksters die iederen dag het geweldige gebouw moesten schoon maken.

Raffles opende een der kasten, waarvan hij de deur zoodanig kon openen, dat hij door een kleine kier juist de deur van het vertrek van den procuratiehouder kon zien, en wendde zich toen tot deze met de woorden:

— Nu wil ik u niet langer ophouden mijnheer! Wij mogen volstrekt geen argwaan baren, ik zal mij hier zeer goed bevinden!

— Maar zult ge niet hongerig worden? Wilt ge niet eerst wat eten?

— Geef u geen moeite mijnheer — er is op alles gerekend! Ik zou desnoods een beleg van verscheidene dagen kunnen doorstaan.

— En als er iets bijzonders gebeurt? Als er werkelijk iemand mijn kamer trachtte binnen te dringen? Zult gij dan alarm maken?

— Ik zal zoo stil als een muisje blijven, en mij in het geheel niet verroeren, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. Ik zeg u nogmaals dat de begeerigen naar uw goud volstrekt geen argwaan mogen koesteren, anders valt ons geheele plan in duigen! Morgen vroeg zal ik u het resultaat van mijn nachtwaken wel doen weten.

Hij knikte den procuratiehouder nog eens toe, ging de kast binnen, na den sleutel aan de buitenzijde uit het slot te hebben genomen en bevond zich nu in een donkere ruimte, waarin volstrekt niets te onderscheiden was, ongeveer twee meter hoog, anderhalve meter diep en ruim een meter breed.

— Het is niet het aangenaamste verblijf wat men zich denken kan, bromde Raffles voor zich heen, maar ik heb niet veel keus! Wij moeten er maar het beste van zien te maken.

Hij bracht zijn oog voor het sleutelgat en zag nu dat hij juist de deur aan de overzijde kon zien.

— Mooier kon het al niet, zeide hij. Als de vriend, dien ik hier verwacht geen geest is, dan zal ik hem wel hier zien passeeren. Door de andere deur zal hij moeilijk kunnen binnentreden — en als hij het toch probeert, zal ik wel wat hooren! En laat ons nu onze ziel in lijdzaamheid bezitten!

Raffles legde zich op den bodem van de kast neer en wachtte.

Hij wachtte met het geduld van een kat.

Nu en dan bracht hij het oog voor het sleutelgat maar het duurde niet lang meer of hij kon slechts weinig meer onderscheiden, daar de vestibule slechts door een enkele electriche lamp verlicht werd, die veel verder in de gang hing.

Zoo verliep het eene uur na het andere.

Het was nu doodstil in het groote bankgebouw, en Raffles hoorde niets dan nu en dan het flauwe gerucht van eenige muizen die blijkbaar in deze kast hun verblijfplaats hadden opgeslagen.

Hij durfde zijn eigen lantaarn niet op te steken uit vrees, dat het schijnsel wellicht naar buiten zou doordringen.

Toen hij gevoelde dat eenig voedsel hem wel te stade zou komen, haalde hij wat brood en kaas te voorschijn, en deed daar zijn maaltijd mede.

Nauwelijks was dit geschied, of het scherp geboor van Raffles meende zeer zachte voetstappen te hooren, die sluipend naderbij kwamen.

Hij was het er nog niet geheel en al over eens, of hij zich misschien niet vergist had, toen een zwak lichtschijnsel onder de reet van de deur door in de kast binnendrong.

— Zoo, zoo — ik geloof dat daar onze vriend aankomt! mompelde Raffles in zich zelf. De schobbejak heeft zich natuurlijk laten insluiten en heeft nu zijn schuilplaats verlaten, teneinde op onderzoek uit te gaan.

Hij bukte zich, en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Juist zag hij hoe een donkere gedaante, in een eigenaardig, muisgrijs en nauwsluitend gewaad gestoken, dat haar in de duisternis bijna onzichtbaar maakte door de vestibule sloop.

De gedaante droeg een kleine electriche lantaren, die een tamelijk helder licht verspreidde.

Nu en dan stond zij even stil, als om zich te vergewissen, dat zij niet gevolgd werd.

Er viel niet aan te twijfelen of de gedaante liep regelrecht naar de deur van het vertrek van den procuratiehouder.

Daarvoor stond zij een oogenblik stil, en het geoeftend gehoor van Raffles ving het zacht gerammel op van een bos loopers, die een voor een geprobeerd werden.

Na eenige minuten ging de deur langzaam open en de gedaante trad het vertrek binnen.

Blijkbaar om zich den aftocht te dekken, liet zij de deur openstaan, en plaatste de lantaarn op een actenkast.

Raffles kon dit alles zeer duidelijk onderscheiden, want het vertrek bevond zich bijna recht tegenover de schuilplaats van Raffles en hij kon een groot gedeelte van de kamer overzien.

HOOFDSTUK VIII.

Het plan van de goudzending.

Hij zag hoe de gedaante zich naar de schrijftafel begaf, en aanstonds met gróote bekwaamheid begon, de verschillende laden te openen.

Eindelijk scheen zij te hebben gevonden wat zij zocht.

Raffles zag dat zij een vel papier in de handen had en zich daarmede naar de electriche lamp begaf ten einde bij haar licht den inhoud beter te kunnen lezen.

Het licht viel nu juist op het gelaat van de gedaante en Raffles herkende aanstonds de trekken van niemand anders dan Miss Violet Umpire!

— Ik had het wel kunnen verwachten! bromde Raffles voor zich heen. Zij knapt het werkje blijkbaar zelf op.

Inderdaad het was de secretaresse van Airedale, gekleed in een nauwsluitend tricot, dat haar bijna onzichtbaar maakte, en waardoor zij geen gevaar zou loopen met haar kleederen aan een of ander meubelstuk te blijven hangen.

Zij doorliep den inhoud van het papier vlug, nam toen een ander blaadje papier van den lessenaar en schreef den inhoud over.

Dit alles had nauwelijks eenige minuten geduurd.

Daarop legde Violet Umpire het papier weder op zijn plaats, borg de copie in den grijzen handschoen dien zij droeg en sloot zorgvuldig weder alle laden.

Daarop nam zij de electriche lantaarn op en verliet het vertrek.

Zij sloot de deur weder geruischloos, en aanvaardde den terugtocht.

Zij liep zoo zacht, dat haar schreden ternauwernood

te hooren waren.

Een kat had haar niet kunnen verbeteren!

— Een welonderwezen meisje! zeide Raffles tot zich zelf. Zij is waarschijnlijk reeds lang bij het vak, en het zou mij niets verwonderen, als Nicholson haar in eigen persoon had uitgezocht.

Het lichtschijnsel verwijderde zich, zooals het gekomen was en een oogenblik later was alles in duisternis gehuld.

Raffles wachtte nog omstreeks tien minuten en opende toen voorzichtig de deur van de kast.

De vestibule was weder geheel duister en verlaten.

Raffles sloop naar de deur van het vertrek van den procuratiehouder.

Hij opende haar zonder moeite en trad binnen, waarop hij zijn eigen electriche lantaren opstak en het schrijfbureau begon te onderzoeken.

Het duurde niet lang of hij had gevonden wat hij zocht.

In een der laden lag een met de machine geschreven vel papier, hetwelk een grondig uitgewerkt plan bevatte van de wijze, waarop de millioenen ongemunt goud naar Parijs zouden worden verzonden.

— In auto's naar Dover — daar in een van de booten op Nederland overgeladen — en van Vlissingen over Brussel naar Parijs, ditmaal per extratrein, las Raffles. Het is niet kwaad bedacht, al is het een omweg, zeide hij tot zich zelf. Maar iemand, die het plan kent, heeft veel voor en een man als Nicholson zou hoogst waarschijnlijk wel gelegenheid hebben gevonden om op dien langen weg zijn slag te slaan en in ieder geval een groot

gedeelte van het goud buit te maken. De omweg is natuurlijk gekozen, teneinde kapers op de kust op een dwaalspoor te brengen.

Hij legde het papier weder op zijn plaats, sloot de lade, verliet het vertrek, deed de deur behoedzaam achter zich dicht en bleef toen een oogenblik in gedachten staan.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en raadpleegde het bij het licht van zijn lantaarn.

— Half drie! bromde hij voor zich heen. Ik ben van bordeel, dat die jonge dame evengoed een paar uren vroeger had kunnen verschijnen! Zij heeft mij van een deel van mijn nachtrust beroofd — dat hoop ik haar naderhand nog wel eens in te peperen, en nu moeten wij maar zien te maken, dat wij wegkomen, want het is geloof ik geen tijd om visites te maken. Wat ik te zeggen heb, zal ik dus, zooals trouwens was afgesproken, morgen aan onzen vriend Airedale mededeelen. Ik ben zeer benieuwd naar zijn gezicht — als wij een paar dagen verder zijn!

Na deze alleenspraak verliet Raffles de vestibule en had spoedig het bankgebouw verlaten op een wijze, die wellicht de verwondering zou hebben opgewekt van den bankier of van iemand van zijn personeel, als zij haar hadden kunnen waarnemen, namelijk door een raam aan de tuinzijde.

Toen hij goed en wel veilig op straat stond, mompelde de Grootte Onbekende:

— Ik begrijp niet goed waar ik gisterenavond mijn hersens heb gehad! Het is gemakkelijk om in een bankgebouw achter te blijven, maar het valt moeilijker er weder uit te geraken, als men toestaat dat de eigenaar zich kalm ter ruste begeeft en ons niet kan uitlaten!

Hij riep op straat de eerste de beste huurauto aan, die hem zooals zijn gewoonte was, niet ver van het heerenhuis in de Regentstreet weder afzette.

Een half uur later was Raffles in diepe rust verzunken.

Maar ofschoon hij veel later dan Charly was gaan slapen, dien hij niet had willen wekken, zoo was hij toch weder de eerste die in de kleine eetzaal verscheen, welker ramen op het groote park uitzagen.

Hij behoefde echter niet lang te wachten, want kort daarop trad Charly Brand het vertrek binnen.

Hij trad vroolijk op Raffles toe, schudde hem de hand en zeide:

— Ben je tevreden over je werk? Je ziet er opgewekt uit, zou ik zeggen.

— Dat is geen wonder, mijn jongen, want ik geloof, dat wij op het punt staan, vriend Nicholson een leelijken poets te bakken.

En nu deelde hij Charly in bijzonderheden alles mede, hetgeen er den vorigen nacht in het huis van den bankier was voorgevallen.

Charly had aandachtig toegeluisterd en vroeg, toen Raffles gereed was:

— En wat ben je nu voornemens?

— Wel, dat is nog al duidelijk. Het is zoo eenvoudig als iets — wij laten vriend Nicholson in de overtuiging, dat de goudzending werkelijk verzonden zal worden op de wijze, die op het papier vermeld staat — en wij laten Airedale een andere route vaststellen!

— Je praat maar altijd van Nicholson en het is toch volstrekt niet zeker, dat hij dit plannetje heeft bedacht!

— Ik acht het integendeel hoogstwaarschijnlijk, Charly! Die zoogenaamde Violet Umpire is een zijner beste sujetten, dat herinner ik mij nog zeer goed, en hij gebruikt haar bij voorkeur voor dergelijke ondernemingen.

— Laten wij dan aannemen dat Nicholson het is, hernam Charly glimlachend. Hij zal dan natuurlijk aanstonds merken, dat het plan veranderd is, en hij zal zich buiten schot weten te houden!

— Dat zal hij niet, als Airdeale doet wat ik hem zal aanraden.

— En wat is dat dan?

— Ik zal hem in overweging geven, wel degelijk op het vastgestelde uur en met dezelfde gelegenheid een aantal kisten naar het Credit Lyonnais te zenden — al zullen zij dan ook geen goud bevatten!

Charly barstte in lachen uit.

— Dat is prachtig verzonnen! riep hij uit. De handlangers van Nicholson en misschien hij zelf ook wel, komen op de kisten af, als een vlieg op den strooppot, zij weten zich van een paar dier kostelijke voorwerpen meester te maken en de politie die op de loer heeft gelegen, vat hen in het nekvel!

— Zoo stel ik het mij inderdaad ongeveer voor, mijn jongen! hernam Raffles glimlachend. Ik behoef je niet te zeggen, dat ik van harte hoop, dat professor Nicholson van het gezelschap is! Het zou mij bepaald een aangename gewaarwording geven, als dat gevaarlijke heerschap gedurende eenige jaren van het tooneel verdween.

— Als alles goed gaat is daar zeer veel kans op, Edward!

— Alles zal goed gaan, wanneer Airedale mijn aanwijzingen slechts opvolgt! zeide Raffles kalm.

— En de ware goudzending?

— Daarvan laat ik mij natuurlijk op de hoogte stellen! antwoordde Raffles bedaard. Ik heb mij namelijk wel voorgenomen, om het goud aan Nicholson te ontneemen — maar dat wil volstrekt niet zeggen, dat ik voornemens ben deze zaak als een nachtkaaars te laten uitgaan! Je weet dat ik een bijzonderen afkeer heb van alles wat bankier heet — en in den loop van den dag van gisteren heb ik in het bijzonder een hekel gekregen aan mijnheer Airedale. Hij zette een zijner klerken als een hond aan de deur — en om welke reden? Omdat de ongelukkige bedroefd was en daardoor niet al zijn aandacht bij zijn werk kon bepalen!

— Dat is schandelijk! riep Charly op verontwaardigden toon uit.

— Dat is het, mijn jongen — en het komt helaas vaker voor, dan je wel denkt!

— Heb je al een plan gemaakt?

— Dat kan ik niet doen, voor dat Airedale mij heeft medegedeeld, op welke wijze hij nu het goud zal verzenden!

— Maar zal hij dat wel doen?

— Waarom zou hij het niet? Trouwens — als hij het niet doet, dan heb ik wel middelen om achter het geheim te komen!

— Maar daar valt mij nog iets anders in! riep Charly uit. Wij kunnen bezwaarlijk met ons beiden een heele bende trein- of bootroovers arresteeren, zoodat wij genoodzaakt zouden zijn, de politie in den arm te nemen, en daardoor zou het natuurlijk aanstonds uitkomen, dat je in deze zaak een tamelijk dubbelzinnige rol hebt vervuld.

— Wat dat laatste betreft, Charly, dat ben ik niet geheel en al met je eens! Er zijn hier in Londen wel anderhonderd particuliere detectives, en waarom zou Airedale niet het recht hebben, een van die nuttige leden der Maatschappij te hulp te roepen? Waarom zou de politie mij a priori moeten verdenken? Daar bestaat toch in het geheel geen reden voor?

— Dat mag dan zoo zijn, maar mijn eerste bezwaar ruim je er niet mee uit den weg.

— Ik erken dat je in zekeren zin gelijk hebt, Charly! Het is te verwachten dat Airedale er op staat een halve compagnie politieagenten op te commandeeren maar ik zal al mijn best doen hem dat uit het hoofd te praten, want zulk een groote legermacht zou ons mooie

planmetje geheel en al in duigen kunnen doen vallen. Nicholson zou op zijn hoede zijn, en onraad ruiken, om er nog van te zwijgen, dat Airedale wellicht zijn neus voorbij gaat en in tegenwoordigheid van Miss Violet Umpire over de kwestie begint te praten!

— Maar die jonge dame laat je toch aanstonds arresteeren? riep Charly uit.

— Geen haar op mijn hoofd denkt er aan. Als ik dat deed, was de geschiedenis toch aanstonds uit! Het mensch zou in preventieve hechtenis worden gesteld, men zou in het hoofdkwartier van professor Nicholson lont ruiken en de particuliere detective die hier voor je zit, zou zijn rol hebben uitgespeeld en van het tooneel kunnen verdwijnen, zonder op de hoogte te zijn van de verdere plannen van den bankier.

— Daarin moet ik je gelijk geven, Edward. Maar dan vraag ik je: Hoe zullen wij de schurken in handen krijgen?

— Geloof je niet dat wij met ons drieën, Henderson, jij en ik, een heel aardige strijdmacht vormen?

— Ongetwijfeld, mits de tegenpartij niet veel sterker is!

— Dat zal zij niet, want Nicholson moet natuurlijk ieder opzien vermijden. Hij kan wel begrijpen, dat het goudconvooi door geheime detectives vergezeld wordt, die hun oogen goed open hebben gezet en dat het dus niet raadzaam is, met een grooten troep te opereeren. Hier moet met list te werk worden gegaan, want wij zijn hier niet in het Wilde Westen, en van het aanhouden van een trein kan natuurlijk geen sprake zijn!

— Van een trein misschien niet — maar omtrent de auto's ben ik niet zoo gerust, zeide Charly.

— Kom, kom! Zij rijden natuurlijk over dag en Airedale zal wel gezorgd hebben voor een convooi!

— De politie? riep Charly uit.

— Ja mijn jongen, dat is onvermijdelijk! Het spreekt vanzelf dat het convooi streng bewaakt wordt, en natuurlijk wordt daar politie voor genomen — geheime agenten! En al zit er nu niets van waarde in de kisten, daarom kan dat convooi toch niet worden weggelaten, anders zou Nicholson aanstonds begrijpen dat er iets niet in orde is, en de plaat poetsen voor wij hem of zijn medeplichtigen konden grijpen!

— Is het dan niet gevaarlijk om met die mannen samen te werken?

— Wij zullen niet met hen samenwerken, herhaal ik je. Wij zullen afzonderlijk optreden. Wij kennen zeer velen van Nicholson's mannen, en wij hebben niets

anders te doen, dan de politie op de hoogte te stellen, zoodra wij onraad bespeuren. Desnoods kunnen wij dan nog een handje helpen! Het liefst zou ik echter zien, dat Airedale ons toestond het looze convoi alleen met ons drieën te vergezellen, natuurlijk met nog eenige vertrouwde bankbeambten, en een paar afgezanten van het Crédit Lyonnais, die het goud natuurlijk wel in ontvangst zullen komen nemen.

— Dat alles is dus in zooverre in orde! Nu heb ik je nog maar een vraag te stellen!

— Ga je gang!

— Je hebt op bijzonder schrandere en vlugge wijze de beteekenis van de geheime telefonische boodschap weten te ontraadselen — op de laatste letter na, de V!

— Dat is waar ook! riep Raffles lachend uit! Ik heb geheel vergeten, Airedale naar de beteekenis te vragen maar nu we het overige weten, kan die letter dunkt mij maar een beteekenis hebben!

— En die is?

— Victoria-station!

— Maar dat is toch onmogelijk, want je zegt zelf, dat het goud per auto naar Dover vervoerd wordt!

— Volkomen juist! zeide Raffles rustig. Dat is het laatste plan, hetgeen de secretaresse in den afgelopen nacht heeft gevonden, en dat ook pas eergisteren in den loop van den middag door den procuratiehouder is opgemaakt — de geheime boodschap echter moet betrekking hebben gehad op een vroeger reisplan, hetwelk dat lieve meisje eveneens ontdekt had! Gevoel je iets voor die redeneering?

— Zij is in ons geval voldoende, hernam Raffles lachend. Het komt er ook eigenlijk weinig op aan, want wij weten nu immers toch, welke reisroute het convoi zal volgen, en laat ons nu maar spoedig ontbijten, want ik moet aanstonds naar Airedale toe, om hem op de hoogte te brengen van hetgeen ik heden nacht ontdekt heb!

— Als de kerel dan maar niet dadelijk zijn secretaresse laat arresteeren!

— Daar zal ik wel voor zorgen!

De beide vrienden spraken gedurende het ontbijt nog geruimen tijd over de zaak die hen bezighield, en daarop begaf Raffles zich naar het groote bankge-

bouw, na zich opnieuw met groote zorg vermomd te hebben als de bankklerk van den vorigen dag.

Charly wachtte met het grootste ongeduld zijn terugkomst af, die echter spoediger plaats had dan hij verwacht had, want het was nog geen drie uur toen Raffles weder voor hem stond.

— Nu al terug? riep de jonge man verbaasd uit. Ik meende dat de klerken bij Airedale tot 6 uur dienst hadden?

— Dat is ook zoo, maar ik begon er genoeg van te krijgen! Het denkbeeld dat ik daar nog twee dagen dienst zou moeten doen, dat wil zeggen tot op den dag van de goudverzending, was mij allesbehalve aangenaam, en daarom ben ik maar plotseling ongesteld geworden en heb mij laten wegzenden.

— Maar eerst had je toch alles met Airedale besproken?

— Maak je niet ongerust — alles is geregeld!

— Gaat er politie mede?

— Niemand anders dan wij! Ik heb Airedale aan zijn verstand gebracht, dat hij er niets bij te verliezen had, als hij de zoogenaamde goudkisten niet door politie, maar door drie vastberaden detectives liet vergezellen!

— En liep hij er in?

— Hij was het roerend met mij eens!

— En Miss Violet Umpire?

— Het heeft mij vrij wat moeite gekost, Airedale er van terug te houden, aanstonds naar zijn telefoon te grijpen en het lieve kind in handen van de politie te stellen, maar ten slotte wist ik hem toch te overtuigen, dat aldus de geheele zaak veel te vroeg aan de groote klok zou worden gehangen, dat daarop ook het feit ruchtbaar zou worden, dat hij binnenkort een zeer groote hoeveelheid goud moet verzenden en dat dit zeker niet ten goede zou komen aan de veiligheid van het vervoer!

— Dit laatste deed zeker de deur dicht?

— Zooals je zegt! En nu hebben wij niets anders meer te doen, beste Charly, dan zelf onze plannen eens te beramen! Wees zoo goed en vraag onzen braven Henderson, mijn trouwen chauffeur eens, of hij aanstonds hier wil komen. Ik ben er zeker van, dat hij met groote vreugde aan onze kleine comédie zal deelnemen.

HOOFDSTUK IX.

Geknipt.

Er waren twee dagen verlopen en de dag was aan gebroken, waarop de goudzending naar Frankrijk zou worden gezonden.

Reeds zeer vroeg in den ochtend van dien dag stonden er twee groote vrachtauto's stil voor de koetspoort van het bankgebouw.

Twee gewapende wakers liepen voortdurend heen en weder, ofschoon dit tamelijk nutteloos mocht heeten, daar de straten nog geheel en al verlaten waren.

Een viertal politicagenten, zoeven gedeeltelijk op de hoogte gebracht door Airedale in hoogst deszelfs persoon, hielden bij de auto de wacht.

Telkens kwamen twee bankbeambten onder de koetspoort uit, zwoegend onder den last van een kleine kist, die echter zeer zwaar scheen te wegen, en die zij ieder aan een hengsel van touw tusschen zich in hielden.

Een voor een werden deze kisten binnen in de auto's gedragen, en daarop gestapeld, onder het toezien van den politicagent.

Dicht bij de deur stonden drie mannen, waarvan er geen opviel door zijn herculische gestalte.

Die man was James Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen en die zijn meester reeds herhaaldelijk in gevaarlijke avonturen had terzijde gestaan.

De beide anderen waren John Raffles en Charly Brand, en alle drie toonden zij duidelijk het uiterlijk van den detective.

Zij waren duchtig gewapend, en geheel uitgerust voor hun onderneming.

Langzamerhand geraakten de beide auto's vol, en na ongeveer drie kwartier werd de laatste kist opgeladen.

Nu werd de stoet gevormd.

Vooraan reed de auto, waarin Charly en Raffles plaats namen, benevens een gewapende beambte van de Bank.

Raffles zat aan het stuurwiel.

Daarop volgde de eerste goud-auto, die door Henderson bestuurd werd, terwijl een tweede chauffeur, behorende tot het bankpersoneel naast hem was gezeten, terwijl er binnen in de auto nog twee beambten hadden plaats genomen.

De tweede auto was eveneens met vier personen bemand, een chauffeur achter het stuurwiel, en drie man in den wagen.

Er was afgesproken, dat men, zoodra men de hoofdstad achter zich zou hebben, de kappen van den wagen zou neerslaan, teneinde een vrij uitzicht over den weg te hebben.

Het uur van het vertrek had geslagen.

Airedale en de procuratiehouder, beiden bleek en zenuwachtig, en die gedurende den tijd van het inladen eveneens aan de koetspoort hadden gestaan traden op de auto toe, waarin Raffles gezeten was.

De bankier legde zijn bevende hand op zijn arm en vroeg:

— Hebt gij soms nog iets te zeggen?

— Alleen dit, mijnheer Airedale — laaf nu maar aanstonds uw geachte secretaresse arresteeren — verondersteld dat ze nog verschijnt, want het heeft nu geen doel meer om haar te sparen, nu wij eenmaal op weg zijn. Rijdt op, chauffeur!

Het volgende oogenblik had de stoet zich in beweging gesteld, terwijl de bankier de drie auto's zoo lang mogelijk bleef nastaren.

De tocht door Londen had, zooals natuurlijk te verwachten was, plaats zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Het was acht uur in den morgen toen de auto's de grens van de stad bereikten en den straatweg naar Doves insloegen.

— Hoe stel je je toch eigenlijk wel voor, dat de bandieten zich van het goud zullen meester maken, Edward? vroeg Charly op zachten toon, toen zij Londen eindelijk goed en wel achter zich hadden.

— Het is werkelijk minder moeilijker dan het schijnt.

Charly! Bedenk eens, dat de vrachtauto's zware wagens, niet snel kunnen rijden, dat deze weg zeer vele dwarswegen heeft waar men zich verdekt met een zeer snelle auto kan opstellen, teneinde zich spoedig met den buit uit de voeten te maken, dat de bandieten in de veronderstelling verkeerden, dat Airedale niets van hun plan weet, en dat zij dus het groote voordeel van de verrassing hebben, dat hier en daar de weg door vrij dicht bosch loopt, en dat het niet eens zoo moeilijk moet vallen, de auto's plotseling tegen te houden — bijvoorbeeld door een sterken staaldraad, die dwars over den weg tusschen twee boomen wordt gespannen.

— Alles goed en wel, maar het blijft toch een gevaarlijke onderneming!

— Een onderneming, Charly, welke wij beiden als ik mij niet sterk vergis, onder gelijksoortige omstandigheden reeds eenige malen met goed succes teneinde hebben gebracht!

— Maar zij weten toch wel, dat de weg van Londen naar Dover vrij druk begaan wordt?

— Het is maar wat je druk noemt! In vergelijking met een Londensche straat is het hier een kerkhof! Let maar eens op — er gaat soms wel een half uur voorbij, zonder dat we een levende ziel ontmoeten, en de auto's zijn ook allesbehalve talrijk. Vergeet ook niet dat de schurken natuurlijk gewapend zullen zijn en niet zullen aarzelen van hun revolver gebruik te maken.

— Dus iets dergelijks als Bonot te Parijs deed?

— Zoo ongeveer!

Ordertusschen reden de auto's met een matigen gang over den breedden straatweg.

Ter weerszijden bevonden zich de villa's en landhuizen van de rijke Londensche zakenmensen, die zich iederen dag per auto naar hun kantoor begaven.

Maar binnen een half uur had men ook deze huizen achter zich gelaten en nu strekte de weg zich uit te midden van weelderige akkers en groote moestuinen.

Nu en dan reed men door een klein dorp, welker bewoners de auto's nieuwsgierig nastaarden.

Twee uren nadat men Londen verlaten had, was een derde van den weg ongeveer afgelegd, en de auto's naderden thans een bosch, waardoor de straatweg zich heenkronkelde.

Raffles gaf zijn oogen terdege den kost.

Op zijn scherp geteekend gelaat was een zekere onrust merkbaar.

Hij bukte zich naar Charly en zeide aan zijn oor:

— Ik zal mijn revolver maar vast ter hand nemen —

wij naderen hier een vrij gevaarlijke plek die heel geschikt is voor een overval. Geef Henderson het sein!

Charly stak de hand op, en Henderson gaf dit veiligheidssein onmiddellijk door aan den chauffeur van de tweede vrachtauto.

De bankbeambten wisten wat dit beteekende en waren op hun qui vive.

Binnen tien minuten bevonden de auto's zich midden in het bosch.

Het volgende oogenblik zouden zij een vrij breed dwarsweg gepasseerd zijn, dien men echter slechts voor een gedeelte overzien kon vanwege de dichte boomen en het struikgewas, toen Raffles plotseling sterk remde.

Zijn scherpe oogen hadden een verdacht geglinster gezien...

— Ik dacht het wel — een staaldraad! bromde hij. En daarachter die dikke boomen beweegt zich iets wat niet veel goeds voorspelt! De draad trilt nog, en is waarschijnlijk slechts enkele seconden geleden gespannen! De bandieten moeten wel goed uitgerekend hebben, wanneer wij hier konden zijn, en zij zijn waarschijnlijk bovendien telefonisch gewaarschuwd!

— Wat zullen wij doen?

— Eerst den draad doorsnijden, zoodat wij vrijheid van beweging hebben! Laat den draadsnijder neer!

Charly haalde den kleinen hefboom over — en tegelijkertijd zette Raffles de auto weer tot meerderen spoed aan.

De draadsnijder was een zeer stevig stalen mes, dat onder normale omstandigheden neergeklapt was, maar dat thans als de snebbe van een schip vooruit stak.

Een paar seconde later had de auto den verraderlijken draad bereikt.

Een knarsend geluid liet zich hooren, en met een knal als van een pistoolschot sprong de staaldraad stuk, terwijl de beide helften zich als slangen over den weg kronkelden.

Bijna tegelijkertijd bracht Raffles de auto tot stilstand.

De wagen stond nu juist tegenover den dwarsweg, en op nauwelijks vijf meter afstand zagen zij een zeer groote auto van het toermodel stilstaan, grijs gelakt en plaats biedende voor acht of tien personen.

Er bleef echter niet veel tijd om dit op te merken, want juist op het oogenblik dat de draad stuk sprong, kwamen een tiental mannen van achter de dikke boomen, en uit de greppels terzijde van den weg te voor-

schijn, die met opgeheven revolvers op het kleine convooi toestormden.

— Zie je wel? Het is juist als de bende van Bonot! riep Raffles opgewekt uit, terwijl hij het stuurwiel met zijn rechterhand losliet en zijn revolver greep.

De volgende seconde werden de eerste schoten gewisseld.

Een der beambten slaakte een kreet — hij was blijkbaar aan den schouder getroffen.

Twee kogels uit de revolver van den Grooten Onbekende velden twee der bandieten neer, en Charly nam een derde voor zijn rekening.

— Het is zooals ik zeide! riep Raffles opgewonden. Het zijn allen handlangers van — je weet wel wien!

Het gevecht duurde nog eenigen tijd voort, maar de bandieten moesten spoedig inzien dat zij in de minderheid waren, want de bankbeambten konden zich in het binnenste van de vrachtauto's als het ware achter een borstwering verdekt opstellen, terwijl zij zelve genoodzaakt waren om zich bloot te geven.

De overval dreigde in een geregelden veldslag te ontaarden.

Reeds hadden vijf der roovers in het stof gebeten en de overige begonnen te wijken.

Zij moesten wel inzien, dat hun aanval als mislukt was te beschouwen, en blijkbaar verraden was.

— Terug mannen! Wij zijn verkocht! brulde een der bandieten, blijkbaar de aanvoerder.

Zoo snel hun beenen hen dragen konden, ijlden de roovers naar de wachtende auto, welker bestuurder ieder oogenblik op het punt scheen te staan, zijn eigen huid te bergen en er van door te gaan.

Op de vlucht werd nog een der schurken neergeschoten, maar de anderen wisten veilig de auto te bereiken.

Zij stortten er zich in als een troep verschrikte konijnen die hun holen opzoeken, door den vos achtervolgd.

— Die schurken mogen niet ontkomen! riep Raffles op schijdenden toon. Ik sta er op dat het geheele gezelschap onschadelijk wordt gemaakt!

Hij wenkte Henderson bij zich; en beval toen tot den chauffeur die naast hem had gezeten:

— Rijdt zoo spoedig mogelijk naar Londen terug, want de grap is teneinde voor u lieden. Er zijn toch geen zwaar gewonden?

— Een van de beambten heeft een kogel in het schouderblad gekregen, mijnheer, en dan zijn er nog twee armwonden, maar het is geloof ik alles!

— Rijdt dan tot aan het dichtstbij zijnde dorp, waar de gewonden zich kunnen laten verbinden. Wij gaan de roovers achterna. Ik zie daar al menschen komen aansnellen — en ik geloof ook de uniformen van een paar veldwachters te onderscheiden! Draag hun de zorg van die gewonde schelmen op, — als het tenminste nog de moeite waard is!

Henderson had reeds achter het stuurwiel plaats genomen en de twee vrienden sprongen in de auto die zich reeds in beweging had gesteld.

Daar de auto eerst moest worden gekeerd, gingen er eenige kostbare seconden verloren en toen de renwagen den zijweg insnorde, vloog de groote grijze auto reeds als een pijl uit den boog weg.

— Wij moeten die grijze auto hebben, Henderson — wij moeten, versta je?

— Ja, Mylord, ik heb het verstaan — en wij zullen haar ook hebben! zeide Henderson, terwijl hij zijn tanden opeenklemde.

De achtervolging was begonnen.

HOOFDSTUK X.

Waar Raffles triompheert!

Het werd den achtervolgers al spoedig duidelijk, dat de groote grijze auto zeer snel liep!

De bandieten hadden hun plan natuurlijk goed voorbereid en daarvoor een der snelste auto's te baat genomen, die zij konden krijgen.

Maar gelukkig had ook Raffles een wagen tot zijn beschikking, die zijns gelijke in snelheid zacht.

En dank zij de bijzondere chauffeursbekwaamheid van Henderson, die den wagen met onfeilbare zekerheid over den vrij smallen weg joeg, duurde het niet lang of de afstand tusschen de beide auto's begon te verminderen.

— Hebben wij alles bij ons om te kunnen telefoneren, Charly? vroeg Raffles zonder echter een oog af te wenden van de grijze stofwolk, waarin de vluchtende auto verborgen was.

— Alles, Edward!

— Stop dan eens even, Henderson! beval Raffles.

— Zonder naar de bedoeling van het bevel te vragen, bracht de chauffeur den wagen tot staan.

— Wat wil je doen? vroeg Charly. Geven we de achtervolging op?

— In het geheel niet! Ik wil alleen eenige voorzorgsmaatregelen nemen, en den bandieten een warme ontvangst bereiden in het eerstvolgende stadje, Plumcreek, waar wel een voldoende politiemacht zal zijn, om aan het doel te beantwoorden! Ik zal hen even op de hoogte brengen!

Nog terwijl hij sprak had Raffles uit een kleine kast onder zijn zitplaats een aftaptoestel voor de telefoon gehaald en een paar klimijzers, die hij, na te zijn uitgestapt, met verwonderlijke behendigheid en snelheid met behulp van riemen aan zijn beenen bevestigde.

Hij hing het aftaptoestel over den rug, klemde den hoorn door middel van een veer op zijn hoofd vast en klom toen met de vlugheid van een aap in den dichtstbijzijnden telefoonpaal, daarboven bevestigde hij het toestel op den draad en eenige seconden later was hij

in gesprek met het groote dorp Plumcreek.

Daarop liet hij zich weder op den grond glijden, maakte de ijzers los, borg het telefoontoestel weder op zijn plaats en zeide glimlachend:

— Het is in orde — de vier schobbejakken zullen daarginds wel als rijpe vruchten worden geplukt! Zij moeten daar, alvorens het dorp te kunnen binnenrijden een ouderwetsche ophaalbrug over — en die zullen zij geopend vinden!

— En als zij rechtsomkeert maken?

— Dan loopen zij ons regelrecht in de armen! Vooruit Henderson!

Het duurde geen kwartier of opnieuw ontwaarden de achtervolgers voorbij een kromming in den weg de stofwolk, die door de voortijlende grijze auto werd opgeworpen.

— Hoe lang duurt het nog, voor wij Plumcreek bereiken hebben? vroeg Charly.

— Als wij in dit tempo blijven voortrijden duurt het geen half uur meer.

— Dan kunnen wij die schurken wel voor dien tijd hebben ingehaald!

— Dat zullen wij niet doen, tenzij het volstrekt noodzakelijk is. Wij zullen juist zoo hard rijden, dat zij ons niet meer kunnen ontsnappen, of de auto kunnen verlaten, zonder dat wij het zien.

Een kwartier later was de afstand tusschen de beide auto's tot op nauwelijks 100 meter verminderd, en tevens werden de eerste huizen van het stadje zichtbaar, dat aan gene zijde van een tamelijk breede rivier gelegen was, en zich mocht verheugen in het bezit van een ouderwetsche ophaalbrug, die oorspronkelijk tot een middeleeuwsch kasteel had behoord.

Plotseling stond de grijze auto dicht voor de rivier stil.

Zelfs op den afstand die hen scheidde hoorde de drie mannen in den renwagen hun gebrul van woede.

Vlak voor hun neus werd de ophaalbrug opgeklapt.

Toen de renwagen op nauwelijks 25 meter afstand

genaderd was, sprongen de bandieten uit hun wagen en trachtten zich door de vlucht te redden.

Zij waren echter aan alle kanten ingesloten, want nu kwamen er eenklaps uit een paar kleine woningen terzijde van den weg een tiental welgewapende politie-agenten te voorschijn snellen, die zich in een ommezien van de vier bandieten meester maakten.

Raffles was uit den renwagen gestapt en ijfde nu op het groepje toe.

Hij maakte zich met enkele woorden bekend aan den brigadier die de kleine politiemacht had aangevoerd en nam toen de vier arrestanten, die hem met hun blikken schenen te willen verslinden, aandachtig op.

— Hij is er dus niet bij? bromde hij teleurgesteld in zichzelf. Ik had ook niet anders kunnen verwachten!

Daarop wendde hij zich tot den brigadier en zeide:

— Het verheugt mij, dat gij uw plicht zoo goed vervuld hebt, brigadier. Ik zal niet nalaten er te Londen melding van te maken! En laat ons nu deze heeren spoedig in verzekerde bewaring nemen, dan zal ik u op het bureau van politie het noodige bewijsmateriaal leveren.

Vier dagen later ging de werkelijke goudzending uit het bankgebouw onderweg.....

Zij was weder ondergebracht in twee auto's die denzelfden weg zouden volgen, en die bemand waren met eenige bankbeambten, en een viertal detectives.

Weer stond de bankier Airedale aan de deur, en weer was hij in gesprek met zijn procuratiehouder, ditmaal echter in een veel opgewekter stemming, daar hij er nu zeker van was, dat de dieven, die het op zijn goud voorzien hadden, achter slot en grendel waren gesloten, of zwaar gewond in het ziekenhuis der gevangenis lagen.

De tocht naar Dover zou dezelfde zijn, maar vandaar zou het goud thans voorzichtigheidshalve direct naar Calais worden overgebracht en vandaar per trein naar Parijs.

Het was wederom zeer vroeg in den morgen, en op straat waren nog slechts zeer weinig personen te zien.

Op den weg naar Dover was het zeer stil.

Twee uren verliepen, en toen naderden de beide vrachtauto's opnieuw den zijweg, waar vier dagen geleden de aanslag had plaats gehad.

De chauffeur van de eerste vrachtauto bracht eensklaps zijn wagen tot staan.

— Hier was het dus dat die ezels hun mislukten aan-

slag ondernomen hebben, zeide hij lachend. Daar moet de draad gespannen zijn — en daar is die zijweg! Daar stond de auto te wachten, onzichtbaar van den weg af!

— Ik zou maar liever wat doorrijden, vriend, zeide een van de detectives, die blijkbaar niets liever verlangde dan zijn gevaarlijke vracht veilig en wel op de boot af te leveren.

— Doorgaan? Ongetwijfeld, maar ik zou toch zoo gaarne een souveniertje van deze plek meenemen!

— Nu, dat moet gij later dan maar eens doen, riep een der bankbeambten ongeduldig uit. Rijdt nu maar op, want anders missen wij de boot nog!

— Zonder mijn souveniertje? Neen mijnheer, dat kunt gij niet meenen. Zonder een kleine herinnering ga ik hier niet vandaan! Laat ons eens zien — wat zou het beste zijn? Wacht — ik heb het! Een paar van die kistjes met goud zouden mij wel aanstaan!

Stom van verbazing, en blijkbaar meenende dat hij met een krankzinnige te doen had, keek de bankbeambte den chauffeur aan.

— Gij zijt dronken, kerel! Rijdt maar liever op!

— Het is zeer onaardig van u om zoo aan te dringen, be nam de chauffeur doodbedaad, en tegelijkertijd stond hij kalm op, greep een der kisten die vlak achter zijn rug stonden, laadde die eenvoudig op zijn schouders en stapte er mede op den grond.

Hij werd op den voet gevolgd door een der detectives, die eveneens plotseling aangegrepen scheen te zijn door het verlangen naar „een souveniertje”.

— Verraad! Wij zijn verraden! brulde een der detectives op den tweeden wagen, die zich reeds verbaasd had afgevraagd, waaraan dit oponthoud te wijten was. Schiet er op los, mannen! Spaart hen niet, anders ontkomen zij nog!

Nu pas schenen de anderen van hun ontsteltenis over zooveel ongehoorde stoutmoedigheid bekomen te zijn!

Detectives en bankbeambten trokken hunne revolvers en vuurden in het wilde op de twee zich verwijderende mannen.

Een hunner wendde zich met de zware kist op zijn rug nog eens om en riep lachend:

— Gij hadt er verstandiger aan gedaan, als gij eerst de magazijnen van uw revolvers eens behoorlijk hadt nagekeken — zij zijn ledig! Mijn makker, een heel behendig goochelaar, is zoo vrij geweest om er onder weg de kogels uit te halen! Neen — blijf vooral op uw plaats — want daar komt iemand aan, met een revol-

ver in iedere hand — en ik geef u de verzekering dat de magazijnen daarvan niet ledig zijn!

Inderdaad, op den hoek van den zijweg verscheen een breedgeschouderd man, in een chauffeurslivrei gestoken, die in iedere hand een revolver had, waarvan de loop nadrukkelijk wees in de richting van de beide vrachtauto's.

Voor de beide mannen met hun kostbare vracht langs den zijweg verdwenen, waar een zeer snelle kleine renwagen stond te wachten, riep een der beide stoutmoedige roovers:

— Doe mijn groeten aan mijnheer Airedale, en zeg

hem, dat John Raffles zich aanbevolen houdt voor een nadere kennismaking! En geef hem dan den raad dat hij, als hij weer eens goud te verzenden heeft, liever geen detective in den arm neemt; omtrent wiens identiteit hij zich niet naukeurig op de hoogte heeft gesteld!

En dit waren de laatste woorden welke de ontstelde detectives, die met bleeke, van woede vertrokken gezichten stil in hun auto's waren blijven zitten, van den Grooten Onbekende zouden vernemen!

Een paar seconden later bewees het geraas van een machtigen motor, dat de stoutmoedige gentleman-inbreker zich met zijn buit in veiligheid had gesteld.

De volgende aflevering (No. 268) bevat:

De Piraten der Lucht.

